

Správní hoši

Otakar „Bumbrdla“ Novotný

Kapitola I.

Tvrdá zem stačí mi k mýmu spaní

Do sedla sedám už za svítání

Nebe je modrý jako mý džíny

Slunko se kutálí přes planiny ...

Kytarou doprovázená písnička malé skupiny rozesmátých a opálených hochů příjemně doplňovala pravidelný rytmus kol vlaku. Hlasy, které ji zpívaly, zněly vesele a sebejistě. Ti hoši věděli, co je čeká – do čeho jdou!

Stejnou jistotu by si přál mít i zamyšlený Láďa, který stál u okna vagónu a hleděl na zvolna ubíhající, nepříliš zajímavou krajinu. Mezi jeho pocity byla radost, ale i nejistota. Radost z toho, že konečně skončila škola – pro někoho sedmá třída – že jede na prázdniny a jede na chatu, společně s nejlepším kamarádem Alešem a že ho čekají téměř dva měsíce společných dobrodružství, jak si je spolu v minulých dnech naplánovali a vysnili. Nejistota byla v tom, že na chatu nejedou sami. Jedou i Alešovi rodiče. Oba značně přísní, o nichž věděl, že pro dobrodružné spády obou kamarádů asi mnoho pochopení mít nebudou. Proto ta starost. Věděl, že jejich krásné plány by se snadno mohly změnit v sérii nudných, šedivých dnů. Člověk potom ani neví, že vlastně prožil prázdniny ...

Kuchař už čmoudí v tý svý kuchyni

Do plání voní pánev slaniny

Nebe je modrý jako mý džíny

Dneska nás čeká fůra dřiny

„Jo – už to vidím, jak nás vítá kapitán! Nazdar kamarádi, to je dobře, že už jste – jo a támhle leží krumpáč a víte, ono se musí udělat ...“ – usklíbl se vytáhlý světlolasy hoch od té kytary. „O tom nepochybuj, Lišáku, ale až to bude hotový – potom ... Hrome, já už se tak těším! Ale ty hlavně zpívej, Česílko, sami ten rámus tady nepřezpíváme.“ Hoch oslovený jako Lišák opět prohrábl struny kytary. „Večer až padne do větví sekvojí ...“ – vpadli do akordů svými hlasy ostatní ... Kam asi jedou ti čtyři, přemýšlel Láďa. Čeká je jakýsi kapitán a má pro ně spoustu práce podle toho, co říkal ten Lišák. A oni se na tu práci a hlavně na to, co bude po ní, těší! Hned bych šel s nimi. Ti nemají obavy, že se budou nudit. Lišák, Česílko mají zřejmě přezdívky – to jako v těch knížkách, co jsem četl.“ Ohlédl se po svém kamarádovi. Ten klečel na lavici a přes její opěradlo pozorně hleděl na skupinu zpěváků ve vedlejší oddělení. Sám již trochu na kytaru uměl hrát. Jen takové písničky neuměl. A proto všemi smysly vnímal její rytmus a slova. „Prima písnička, co, Láďo! Chtěl bych se ji naučit!“ „I oni jsou prima! Kam asi jedou, co myslíš, Aleši?“

„To nevím, ale šel bych s nima do party i s tebou – to by bylo, co?“ Láďa jen s povzdechem přikývl. Oba toužili po dobrodružství jako snad všichni zdraví a romantičtí chlupci jejich věku. A jako velická většina i oni ho marně hledali. Překážek na cestě k němu bylo mnoho téměř nepřekonatelných. Hlavně ta laskavá, ale přílišná péče jejich rodičů, jichž se teď po nich vyčítavě dívají. Nelíbí se jim asi jejich zájem o tu veselou partu v sousedním oddělení. „Jakubčovice – hoši – připravte se, za chvíli budeme vystupovat!“ – poklepal na rameno Alešovi jeho otec. A tím vrátil oba hochy zpět do starostí cesty. Ano budou vystupovat! A kam jedou tamí?

*Kdybych měl odejít jedou s plání
bohatej si žít, jak žijou páni
nebyl bych šťastnej v tý zemi jiný
ztratil bych nebe modrý jak džíny...*

„Lidi – já nevím, jak vy, ale já jedu do Údolí motýlů a né na severní pól!“ – vyjekl tmavovlasý hoch – „nebylo by dobré se podívat, kde máme věci?“ V sousedním oddělení vypuklo něco jako organizovaný zmatek. Kytara umlkla s falešným akordem, jak byla prudce postavena na podlahu vozu a hoši rychle sundali s poliček a sedadel svá zavazadla. „Bukanýře! – hod’ mně mou uesku!“ – křikl ten hoch, co upozorňoval na konec cesty. Těžká torna v mžiku proletěla chodbičku. Její majitel se pod nárazem posadil zpět na sedadlo. „Myslel jsem podat!“ – řekl vyčítavě. „Ale řekl jsi hodit!“ vesele odsekl ten, co byl osloven jako Bukanýr. „Nauč se nazývat věci jejich jmény – Pind’o!“ „Tyhle oddílové zásady!“ – povzdechl si do salvy smíchu Pind’a. Tak oni vystupují s námi, uvědomil si s radostným rozrušením Láďa. Přes rameno pohlédl na kamaráda. „Tak!“ – pokývl Aleš, který rozuměl pohledu – snad se s nimi ještě setkáme!“ „Heřmánky – hoši – vystupujeme!“ Ustaraná Alešova maminka rychle podávala chlapcům zavazadla. „A dělejte, vlak stojí malou chvíli!“ – dodala vyčítavě, když viděla, že hoši opět otáčejí hlavy k sousednímu oddělení. Na sluncem rozpálené nástupiště se dostali mezi posledními. Hoši z vedlejšího oddělení již z něho odcházeli. Šli v malém hloučku s tornami na zádech a rázně našlapovali prach silnice svými těžkými botami.

Celej život držím uzdu v dlani

Jsou lidé bohatí a jsou kmáni

Když dával Manitou značkování

Do čela cejch mě dal – jezdec s plání ...

Jejich zpěv i tóny kytary slábly, jak se vzdalovali. Oba hoši za nimi zamyšleně hleděli. Jdou tím směrem, jako půjdeme my! Tam někde je to jejich „Údolí motýlů?“

Rázně se chopili držadel svých kufrů. Váha zavazadel však srazila jejich nadšení. Ne, tak rychle jako ti – to asi nebudou moci jít. Ne jen pro váhu toho, co ponosou, ale i proto, že jejich rodiče nejsou ochotni k tak rychlé chůzi. Asi ani nepospíchají. Na ně přece nečeká to tajemné „Údolí motýlů!“ A asi již také zapomněli na romantiku mládí. Ale my se do ní právě dožíváme. Oběma nám koluje v žilách mladá zdravá krev. Snad ani ne krev, ale doslova roztok dobrodružství. Však my vás najdeme Lišáku, Pind’o, Bukanýře, Česílko! Vás i vaše Údolí motýlů! Máme na to celé prázdniny! A to byl v tom byl čert, abychom je neprožili, jak toužíme. Pohlédli na sebe. Oba si uvědomili, že v této chvíli myslí na totéž. Usmáli se na sebe – nebudou to s námi mítí lehké – mamka a taťka! Máme je oba rádi – ale co platné – rostou nám křídla.

At’ žijou prázdniny!!!

Kapitola II.

Prší. Hustě, vytrvale prší. Ten hezký, zalesněný kraj, který byl ještě včera prozářený sluncem, jakoby zesmutněl. Kapky deště šumí po střeše a vytrvale bubnují do plechového okapního plechu pod oknem. Tuto malou, podkrovní světničku – až pod samou střechou chaty, tu má Aleš nejraději. Sem vždy rád chodil, ještě dříve, nežli sem přijel s Láďou. Teď v ní oba bydlí. A to je dobré. Jsou zde sami, se svými plány a nadějemi. I teď v tom chladném, nevlídném dešti je tahle světnička jakousi oázou klidu a pohody. Je v ní šero a trámy, které nesou střechu, za sebou skrývají tmu. Ale to je dobře! Právě ty trámy a šero – to je jako v kabině nějaké staré, pirátské lodi. I to šumění deště – to jako by se o bok lodi rozbíjely vlny moře. Aleš sedí u malého stolku pod oknem a zamyšleně hledí ven. Ještě před chvílí zkoušel zahrát na svoji kytaru písničku, kterou slyšel ve vlaku. Ale mnoho mu to nešlo. Pletla se mu melodie i slova. Bylo toho včera mnoho najedou. Písnička, ta veselá parta ve vlaku, prázdniny a cesta ...

Brší. Zaspali a před polednem se vydal s taťkou do Heřmánek nakoupit. Ještě se nevrátili. Mamka chce vařit oběd, nemá z čeho a tak je stále vyhlíží. V takové chvíli je lépe se jí vyhnout a tak utekl Aleš do svého podkrovního království, tady je teď se svými myšlenkami. Včera, jen co se zabydleli na chatě, chtěli oba vyrazit trochu ven podívat se po okolí. Láďa tady ještě nebyl a Aleš mu chtěl všechno kolem ukázat. Ale měli smůlu. Náhle se zešeřilo, zahučel vítr, potom se zablesklo, zahřmělo a už to bylo nad nimi. Tak tak stačili doběhnout do chaty. A byl liják i s kroupami! A jak se rychle ochladilo! Docela jim byly milé teplákové soupravy! Po večeri tady v „kajutě“, jak pokojík spolu pokřtili, seděli a plánovali hledání toho tajemného „Údolí motýlů“. I teď o tom Aleš přemýšlí. I když zde byl minulý rok – tehdy sám, bez Ládi – mnoho okolí nezná. Chodil většinou s rodiči a po pravdě řečeno, tuze se o okolí nezajímal. Toulali se po lesích, sbírali houby a sušili je – právě zde v „kajutě“. Ta vůně hub je zde ještě od té doby! Když bylo teplo – koupali se v řece. Jak na to teď vzpomíná – vlastně byla nuda. Jenže tehdy mu to ani nepřišlo. Ale teď – po roce – jaká je to dlouhá doba! Je teď nějaký jiný. On i Láďa! Již z jara to cítil. Takovou divnou, nutkavou touhu kamsi se rozběhnout! Tak bez cíle, ale hlavně daleko a tam kde to nezná, kde nikdy nebyl! Stoupat do hor – blíž k letícím mrakům – za sluncem! Cítil sílu větru, žár slunce! Slyšet volání dálky. Ano – tak nějak to je! Těžko by to uměl vysvětlit, ale přesně tak to cítí. I teď! A vůbec nevádí, že venku prší! Snad právě proto!

Zaslechl před chatou hlasy a skřípění písku po pěšince. Už jsou tady! To je dost!

„Ahoj – Aleši!“ Láďa rozrazil jeho, jako dveře „kajuty“ – „víš koho jsem viděl v Heřmankách? To neuhodneš!“ Láďa zavrtěl kudrnatou mokrou hlavou, až se kapky vody z jeho vlasů rozletly po okolí. V očích měl vzrušení! „Toho Česílka – víš toho z vlaku z té party! Byl tam ještě s jedním, takovým vysokým – říkal mu Jardo! Kdybys viděl, co toho kupovali! Málem, že na nás nezbylo! Myslel jsem, že tam mají nějaké auto – ale to bys koukal. Jenom motorku a za ní takový malý vozík s jedním kolečkem. Vůbec jsem nevěřil, že to všechno poberou! Ale víš že jo? Nacpali ten vozík, potom torny – oni mají takové zvláštní – měli jich pět! Když to složili na tu motorku, tak si neměli kam sednout. A v jednom kuse se ti řehtali – vůbec jim nevádí, že prší. Pak dali jednu tornu na vozík, nastar-

tovali motorku, první si sedl ten Jarda, před sebe dal jednu tornu, druhou si vzal na záda a ten Česílko si dal na každé rameno jednu – sedl si za něj a tak ti jeli. Na to byla podívána. Kde kdo se po nich ohlížel. A oni ti ještě zpívali – něco o pirátech – tak legrační písničku – prima – fakt!”

„Ty Lád’o, a byli hodně mokří?”

„Aby nebyli, v tom lijáku! A ta motorka měla bláto až na řídítkách a ten vozík – to byla hrůza! Proč se ptáš?”

„No já myslím, že tak daleko jet nemohli. To Údolí motýlů, to musí být tady někde blízko, co myslíš?”

„Víš, tak takhle jsem na to nemyslel – ale máš pravdu! Daleko jet nemohli! Ty myslíš ...?”

„Ano Lád’o, to údolí musí být blízko! A vlastně i tuším, kde asi je!” „Ty Aleši ...” „Hoši – oběd!” zazněl zezdola hlas Alešovi mamky. „Před našima ani muk!” „Jasně!”

Kapitola III.

Deštěm vymletá a ještě dosti rozmočená lesní cesta stoupala po svahu táhlými oblouky. Les dýchal vlhkostí a vůni hub. Odpolední slunce se jen těžko probíjelo mraky, ale konečně již nepršelo. Dokonce chvílemi zářily mokré kmeny velikých borovic slunečním světlem. Lád’a i Aleš šli spolu bok po boku. Mlčky. Za léta, co se spolu znali, naučili se rozumět i beze slov. Dokonce někdy, jako by slova překážela. Stačil letmý pohled, malý pohyb ruky... Měli o čem přemýšlet. I nových dojmů bylo dost. Nebylo divu. Oba hoši, takto odchovanci průmyslového sídliště, byli teď ve stejné situaci, jako by byli hoši stále žijící na venkově, kdyby se octli uprostřed velkoměsta.

Bylo nač se dívat. Velebná krása mohutných stromů, tiché ale nezapomenutelné šumění probíjející přítmi, to vše je naplňovalo jakýmsi trochu tísnivým, ale obdivným pocitem. Lád’a přemýšlel o slovech svého kamaráda, která pronesl, když večer v „kajutě” usínali:

„Ty, Lád’o, tady v okolí je jen jediné údolí. To je to, kterým protéká Odra. Tam někde musí být skryto to jejich „Údolí motýlů”! Nikde jinde to není možné! Půjdem se tam podívat.” Ano, a on – Lád’a – si při těch slovech vzpomněl ještě na jedno:

„Ty, Aleši, a oni tam ve vlaku mluvili o jakémsi kapitánu. To je přece oslovení pro velitele lodě – nemyslíš?” Chvíli o tom večer ještě mluvili, nežli je déšť uspal. A teď se ty myšlenky opět vrátily. Aleš se chvílemi rozhlížel jako by po něčem pátral. V minulém roce po této cestě jednou šel. Tehdy ho dovedla až ke krásné vyhlídce, ze které bylo vidět ohromný kus údolí ponořeného v moři lesů. Teď dával pozor a snažil se vzpomenout na jednotlivá místa cesty. Nechtěl zabloudit a zdálo se mu, že některé průhledy lesem poznává.

„Říkal jsi, Aleši, že jdeme do údolí a my zatím stále stoupáme. Jdeme dobře?”

„Dobře – Lád’o – jistě dobře! Víš, nevedu tě přímo do údolí. Tady někde je hrozně krásné místo, ze kterého uvidíš veliký kus povodí Odry. Možná že někde uvidíme i jejich tábor! Kdo ví? Měli bychom potom hledání snazší. Uvažoval jsem o tom včerejším jejich nákupu. To přece bylo jídlo pro hodně lidí. A tolik lidí přeci musí někde bydlet. Na dosti velkém místě! Nemyslíš?”

Lád’a jen souhlasně zabručel. Ano je to pravda. Aleš umí přesně uvažovat v tom byl vždycky výborný. Tím se navzájem doplňovali. On – Lád’a byl spíše podnikavý rychlý a obratný. Na přemýšlení byl zase Aleš. A tak je to dobré! Každý co dovede a dohromady to už něco vydá!

Cesta se náhle otočila vpravo a stoupání ustalo. Byli téměř na hřebenu jednoho ze svahů, které uzavíraly údolí.

„Ano – tady je to! Lád’o, jsme na místě! Pojd’ – je to jen několik kroků!” Po malé chvíli stanuli na vrcholku skalního ostrohu, který strmě čněl nad údolí. Pohled byl skutečně nádherný. Svah pod nimi příkře klesal. Skalní výběžek byl obklopen korunami stromů, které rostly pod nimi. Hluboko dole se vinula řeka mezi lesy a skalami. Její hladina odrážela obraz mraků, oblohy i zeleně okolí. A všude až k samému nebi lesy a lesy.

„To je opravdu krásné místo, Aleši. Jsme tady jako ptáci v hnízdě, co? Tady tím směrem by jsme vyletěli a potom kroužili nad údolím...” okouzleně snil Lád’a.

„Skoro bychom to potřebovali – Láďo! Umíš si představit jak je budem hledat? Byl jsem tady již vloni, ale nějak jsem si tu velikost neuvědomil – nebo snad za rok zapomněl. To je úplné moře lesů! V tom mohli zmizet, jako jehla v kupce sena!”

Byla to pravda. Jediné stavení které viděli, byla hájenka na břehu Odry. Z této výšky vypadala jako dětská hračka. Ještě dlouhou dobu se zamyšleně rozhlíželi.

„Nic, Aleši. Nápad to byl dobrý a podívaná stála za námahu výstupu! Ale z toho místa je nenajdeme, to je již jasné. Musíme dolů – tam k řece. Snad tam najdeme jejich stopy? Kdo ví – možná, že je potkáme. Anebo najdeme stopy motorky – to je také jedna možnost!”

Aleš jen pokývl hlavou. Pohlédl na kamaráda. Ano, je to on – Láďa! I jeho způsob jednání. Žádné dlouhé uvažování! Přímou skočit do víru dobrodružství! A teď se to opravdu bude skoku podobat! Sestupovali podle skalní stěny. Volné kameny jim klouzaly pod nohama a převracely se a s rachotem se kutálely po příkrém svahu. Chytali se skal a kmenů stromů. Pomáhali jeden druhému. Chvillemi jen ty podané ruce je dělily od pádu. Dobrodružství – již jsou v něm! Hluboko dole, těsně nad řekou narazili na úzkou stezku. „Tudy přece na motorce jet nemohli – už vůbec ne s tím jejich nákladem, tiše uvažoval Aleš.” Sestoupili až k vodě.

„Musíme na druhou stranu, snad to nebude tak hluboké! Ale není nad čím uvažovat! Zpátky do svahu, to by byla dřina” – ohlédl se po skalách vzhůru Láďa. „Ano, ale v šatech to snad zkoušet nebudeme! Mně by to ani tak nevadilo, ale znáš tátu – Láďo!” „Správně – opatrnosti nezbyvá a chodit v mokřem není milé.

Svlékli se na malé plošince. Boty, kalhoty a košile drželi v rukou. Chladivý proud řeky se jim rozrážel o nohy až vysoko na stehna.

„Trenky asi nezachráníme suché” – smál se Láďa. Aleš mlčel. O trenky mu nešlo, ale měl obavy o ostatní šaty. Znal své rodiče a věděl, co by je čekalo. Ale jeho obavy se naštěstí nesplnily. Více jak popás se nenamočili a dostali se na druhý břeh bez úhony. Teprve tam byl ochotný k veselosti. Znovu se oblékli a suché šaty příjemně hrály na mokřích tělech. Před nimi bylo husté dubové mlází promíšené břízkami a olšemi. Bylo ještě mokré po dešti a tak i když řeku prošli dobře, stejně byli pořádně promočení. Vyšli na cestu. Vinula se údolím, obklopena z jedné strany mlázím, kterým prošli a z druhé vysokým lesem.

„Hm – jestli tudy projeli – tak dešť stejně stopy rozmočil. Máme smůlu” – uvažoval smutně Láďa.

Vydali se po cestě vlevo. Nešli dlouho. Cesta obklopena stěnami zeleně se zatáčela. Uslyšeli mladé, rozčilené hlasy!

„Setkáme se s domorodci” – usmál se Aleš.

Kapitola IV.

„Běž – Riki – běž!”

„Kam to koukáš – páni on se rozhlíží jako na rozhledně!”

„Babičko skákává, upaluj – Riki – to je ono – hurá!”

V hloučku asi dvaceti kluků shromážděných v rohu malé loučky u cesty nikdo nestál klidně. Křičeli, mávali rukama, poskakovali z nohy na nohu. Úžasně fandili a povzbuzovali kohosi v lese. Láďa s Alešem ho hledali očima v přítmí stromů, ale nikoho neviděli. Zastavili se u této vzrušené skupiny chlapců s upřímným zájmem. Jenže v současné době si jich málokdo nevěšmal. Všichni byli plně zaujati během jednoho z nich – kterého zatím neviděli jen oni. Ale potom ho zahlédli i Láďa s Alešem. Chlapec vyběhl z lesa na loučku – rozhlédl se krátce a znova vyrazil kupředu. K hloučku doběhl schvácený a udýchaný.

„Výborně – Riki! Sedm minut a dvanáct vteřin – to je vynikající. Teď ukaž, co jsi přinesl!”

Chlapec dosud rozrušený a rozpálený svým výkonem s udýchaným úsměvem podal malý lístek papíru jedinému dospělému muži v této malé skupině. Na první pohled se tento muž téměř ztrácel mezi hochy. Oblečen stejně, jako oni v krátkých manšestrových kalhotách a zelené košili lišil se od nich jen větší postavou. Příjemný, dobrácký výraz jeho opálené tváře doplňovaly světlé vlasy sčesané dozadu. Z vyhrnutých rukávů košile bylo vidět silné, svalnaté ruce. V jedné držel stopky.

„Tady to máš napsané, Dany, bylo toho dost! Ale podařilo se ti to! Fakt! Té borové větvičky na smrčku jsem si všiml jen náhodou. Vlastně ...”

„Ryn běží – Ryn – leť člověče – supi se pohybují rychle.”

Výkřik mnoha hlasů přerušil Rikiho slova. Dan pohlédl na druhé stopky.

„Zatím to má skoro stejně s Rikim,” poznamenal k hochům. Povzbuzující pokřik vybouchl ještě silněji. „Žádné kroužení, Ryne – přímý let!” „Udeř na kořist – supe Ryne – letíš jako motýl!” „To je ono – tak má letět nejrychlejší ze supů!”

Běžící hoch zastavil u hloučku tak náhle, že mu nohy sklouzly po mokré trávě, až poklesl na jedno koleno.

„Tady Dane, tady máš papír,” udýchaně vyrazil.

„Klid, Ryne – již jsem si čas stopnul! Buď bez starosti! Máš – podívej – stejně jako Riki – to je úžasné. Nechali jste si nejlepší běžce nakonec, což družiny!”

Souhlasem s jeho slovy byl sborový výkřik radosti.

„A nyní, hoši, jdeme do tábora. Večer vám povím, jak dopadlo pozorování i čas. Budu to muset spočítat. A protože to bude těsně – dá mě to dost práce, tak trpělivost – Vlčci!” zarazil Dan v zárodku zklamané mručení hochů. Ti by se nejraději výsledek dozvěděli hned. Ale pochopili, že Dan je nebude napínat dlouho a výsledky vyhlásí hned, jak je bude mít.

Teprve teď si hlouček všiml Láďi a Aleše. „Nazdar, hoši, vás jsem tady ještě neviděl! Vy jste také z Osmičky?” přikročil k nám Dan s přátelsky ke stisku napraženou rukou. Oba hoši tvrdý, chlapecký stisk přijali. I když nešikovně, jakoby Dan čekal něco více.

„Osmičky – jaké? Ne, jsme tu na chatě s našimi, tam v předu u silnice” – odpověděl Aleš. „Aha – tak proto nepodáváte ruku jejich způsobem,” chápavě se zasmál Dan „tak

vítejte u nás v Údolí! My jsme z toho velikého tábora tady uřeky” – máchl rukou směrem po proudu. „Je to mezinárodní tábor – samí starší hoši – my jsme u nich jaksi navíc –tady já a naši Vlčci!” A s úsměvem ukázal na skupinu chlapců kolem. Hoši přistupovali k oběma kamarádům a podávali jim ruce.

„Máte-li stejnou cestu – tak pojd’te s námi” – vybídl je Dan. S radostí přijali. Velmi rychle se s těmito hochy spřátelili. Poznali, že podobně, jako oni, jsou ze sídliště, ale z Ostravy. A že jsou stejně podnikaví a dychtiví dobrodružství. Cesta jim uběhla rychleji nežli chtěli. Po malé chvíli stáli s Vlčky u brány jejich tábora.

„Zítřa odpoledne zase půjdeme ven. Nechcete jít s námi?” Zval je Dan.

„Rádi, kdyby jste nám dovolil” – trochu rozpačitě řekl Láďa.

„Jistě, ale to vykání se odnaučíte že, hoši! Mě se říká Dan a týká se mě! To je zákon tady v Údolí správných hochů!” Pevné stisky rukou zpečetili nové přátelství.

Když odcházeli od brány ještě se ohlédli. Dan s hochy tam ještě byl. Jejich ruce se zvedly k pozdravu. Ahoj – hoši, Ahoj – Dane! Ahoj – Vlčci! Cestou domů šli mlčky. Oba měli radost z nového přátelství, které hodně slibovalo. A hlavy plné vzpomínek na rušný den. Nezačínají špatně prázdniny v Údolí správných hochů!

Kapitola V.

„Ono je to všechno stejně divné. Pátráme po Údolí motýlů a našli jsme Údolí správných hochů. Pátráme po Lišákovi, Pind’ovi, Bukanýrovi, Česílkovi a našli jsme Dana a jeho Vlčky. Je to sice prima – ale nenacházíme to co hledáme” – uvažoval zamyšleně Aleš. Kráčeli zvolna po rozpáleném asfaltu silnice. Tudy bylo do Údolí blíže. A oni už mají svůj cíl – mezinárodní tábor a v něm svoje nové kamarády.

„Ano – máš pravdu Aleši, jenže možná právě oni nás k nim dovedou. Vzpomeň si na včerejšek! Domnívali se, že jsme z jakési Osmičky. Není to něco společného s nimi?”

„Já vím, Láďo – ale oni jsou také dobří! Líbí se mi mezi nimi. Nebylo by dobré prožít prázdniny s nimi?”

„To se chceš vzdát pátrání, Aleši? Víš oč ti jde! Ano, jsou dobří, ale přesto bych rád našel tamty. Nějak více mě to k nim táhne, i když je tak málo znám!”

Asfalt silnice skončil. Míjeli veliký pionýrský tábor. Zde žila hromada dětí ve zděných budovách přepychového zařízení. Ale oba hoši je vlastně litovali. Tito hoši a děvčata žijí ve věčné nudě hlídaného života. Nikam nemohou sami. Musí chodit jen pohromadě se svými vedoucími, nebo prohánět míč na sluncem rozpáleném hřišti. Neprožijí žádné vzrušení, žádné dobrodružství. To jsou smutné prázdniny, i když v přepychu. Cožpak takhle vypadá správný tábor?

Dana a jeho Vlčky našli nedaleko mezinárodního tábora u řeky. Hned po veselém přivítání zasněcoval je Dan do jejich dnešního programu:

„Víte, my spolu žijeme celý rok – náš oddíl Vlčků. A máme takovou hru, také celý rok – myslím ten školní. To je od prázdnin do prázdnin. Máme dvě družiny a ty spolu v té hře bojují. O body, o vteřiny. To jsme se naučili od hochů z Osmičky – ty ještě neznáte! Ta dnešní soutěž se jmenuje

„Rýžování zlatého písku”. Chcete se jí také zúčastnit? Bude to napínavé – ručím vám za to.

„Rádi se ke hře přidali. Brzy poznali, že Dan má pravdu. Bylo to opravdu napínavé. Hledat malé kousky mosazného plechu pod hladinou řeky není maličkost. Vlnění vody hrozně klame. Ale to nebylo vše. Co chvíli se museli „prospektoři” bránit útoku „banditů” z druhé družiny v přestřelce papírovými míčky. Není divu, že se oba do hry dokonale vžili. V zápalu hry rychle zapomněli na své okolí. Malé kousky mosaze se staly skutečným zlatým pískem. Pokojná řeka Odra neznámou bezejmennou řekou v pustině a papírové míčky hráčů druhé družiny smrtícími střelami nepřítel.

Náhle byla hra přerušena ...

...na malém škuneru

dospěli k názoru:

Piráti na obzoru ...

Oba hoši udiveně zvedli hlavy. Po proudu, již velmi blízko, se objevila pramice. Znali malé veslovací rybářské pramice z půjčovny na jezírku tam doma. Tato byla větší. Posádka měla šest hochů u pádel, jednoho vzadu u kormidla a osmý hoch – ten nejmenší seděl na samé přídi lodi. Náhle se pádla zvedla. Slunce se zalesklo na jejich mokřých listech a zazněl sborový veselý křik.

Vlčci – Ahóóój! „Kondoři – Ahoj” – vykřikl Dan a jeho hoši se přidali svými hlasy k pozdravu – „pojd'te na kus slova!” „Pravá kontra!” zazněl povel z lodi.

Loď, poslušná prudkého pohybu kormidla, zesíleného zpětným zabráním pravých pádel se rázem otočila bokem k proudu. Silně se nahnula, až přes levý bok nabrala trochu vody. Ale nové zabrání pádel i kormidla ji donutilo se obrátit přídí proti proudu a zároveň se dostala až těsně ke břehu. Chlapec sedící na přídí vyskočil na břeh. V ruce držel lano spojené s lodí. Rychle je otočil kolem kmínku Olše a podržel. Loď lehce narazila bokem ke břehu. V té chvíli již ležela pádla v lodi.

„Štuplík umí“ – pochvalně zamručela posádka. Hoši jeden po druhém opouštějí loď.

„Ahoj Chytrouši – Ahoj Dane – Ahoj kluci!” Dan a kormidelník Chytrouš si stiskli ruce. Jinak, nežli naši kamarádi kdy viděli. Byl to zvláštní, dvojitý stisk a hochům se rázem zalíbil. Bylo to cosi neobvyklého. Jakoby jeden druhému sliboval přátelství a spolehlivou pomoc! Stejným způsobem si podávali ruce i Vlčci s ostatními hochy z lodě.

„Vidím, že máš nové Vlky, Dane!” Chytrouš s pohledem na Dana přistoupil k Lád'ovi a Alešovi:

„Nazdar- mně se říká Chytrouš!” Pohlédl jim do očí veselým a přímým pohledem.

„Lád'a – Aleš” – představili se hoši trochu rozpačitě. Pozorný a moudrý pohled toho to hocha jakoby soudil. Ale zřejmě byl spokojen, protože se na ně povzbudivě usmál:

„Vítejte hoši u nás v Údolí!”

„Nejsou členy té naší smečky, Chytrouši, a mohu říci bohužel, protože to jsou dobří hoši!” odpověděl Dan.

„Jistě, se špatnými by jsi nebyl, Dane!” „Tak co – hošani – přijeli jste si pro vlajku i s pirátskou písničkou? Nebudete to mít lehké. Hlídáme si ji dobře a je nás hodně! Nevzdáte to raději?” Otázal se Dan.

„Kdepak, Dane, až si pro ni přijdeme –bude to tiše! Ani lísteček se nepohne! Jenom vlajka zmizí!” smáli se Kondoři. „A svoji si uhlídáme. Nebude zdobit stožár mezinárodního tábora!”

„Kormidelníku – oni hrají rýžování zlatého písku! Nezahrajeme si s nimi?” Otázal se nejmenší z Kondorů – Štuplík.

„Ticho v podpalubí!” strašlivě se zamračil Chytrouš, víš co říkal Kapitán – splnit úkol!”

„Tak, tak, Štuplíku” – smál se Dan, „s tím vašim kapitánem nejsou žerty – to víš!”

„Ono to není tak hrozné, kapitán má pochopení pro ubohé háčky” rozesmál se Štuplík.

„To nepochybně má, Štuple – ale ne pro nesplněné úkoly. To raději nezkoušej! Za to je „kasar”! varoval Chytrouš.

„Nic hošani – povinnost volá a cesta je daleká“, obrátil se ke své posádce – „tak jdeme dál“! Ahoj Vlčci, Ahoj Dane – Ahoj vám Lád'ovi a Aleši!” Tvrdé, kamarádké stisky rukou a hoši opět nasedají do lodě. Poslední Štuplík odráží pramky do proudu.

„Levá zabrat! Pádlo zčeřilo hladinu vody. Loď se otočila kolem zádě a již zabírají všechna pádla.

*„Táhlo již k večeru
v mezinárodním táboru
dospěli k názoru*

osmička je na obzoru!”

Změněný text písničky zazněl z lodě. „Ahóóój” vesele znělo letním podvečerem. Loď zněla za zákrutem řeky ...

„O jakou vlajku jde – Dane” – optal se Lád'a.

„Ale, to je takový zvyk – tady v Údolí. Každý tábor se snaží vzít vlajku druhého tábora a svoji pochopitelně uhlídat. Vyzvali jsme je – jako osmičkáře – aby to zkusili i letos. Je to pro ně mnohem těžší. Jich je asi dvacet a v našem táboře hodně přes sto a sami starší hoši – mimo nás Vlčků. Dnes v noci se o to možná pokusí, ale pochybuji, že to dokáží ... Však zítra přijdete – uvidíte jak to dopadlo!”

Cestou domů šli mlčky – zase bylo o čem přemýšlet!

Kapitola VI.

„Chlapci vpadli jste přímo do vosího hnízda, kam kdosi vhodil pořádně velký kámen. A to udělal ještě náležitě prudce“ tak vítal Láďa a Aleše příští den v mezinárodním táboře Dan.

„Tady je blázinec už od rána. Včera jsme se dohadovali, kdo půjde pro vlajku do tábora Osmičky. Nakonec jsme se nedohodli, a tak zůstalo při tom, že silně rozmnožíme hlídky. Hlídko se po čtyřech chlapcích – to tady ještě nebylo! A vidíte. Když jsme se ráno probudili, byla pryč nejen oddílová vlajka, ale i vlajka mezinárodního tábora. A to bylo její lanko ke stožáru přibito hřebíky! Umíte si to představit?“

„Já jsem si už všiml, že je tady nějaký zmatek“ – odpověděl Láďa - „na bráně nás ani nechtěli pustit do tábora. Prý odkud jsme a ke komu jdeme – vyslýchali nás jako vyzvědače – vid' Aleši!“

„Ano, to je pravda, Dane, ale to je opravdu nikdo neviděl? Vždyť to muselo dát práce sundat obě vlajky, zvláště když ta jedna měla přibité lanko. To muselo způsobit hluk, jak je sundávali“ – divil se Aleš.

„To je právě to! Hlídky udělaly chybu. Chodily po táboře společně. Nějak těsně po půlnoci prý kohosi viděly – byli prý dva – tam u stanů. Ale to se domnívaly, že to jsou naši, tak k nim ani nešly. Vždyť oni se ani nijak neskrývali. Šli po táboře, jakoby ke kuchyni, úplně klidně. Tam potom nějak prý zmizeli. Naším to nedalo a přece jen tam šli. A nikoho tam již nenašli. Potom zase kdosi prý šel od brány mezi stany. Také ho hledali a také ho nenašli. Potom se prý kdosi sprchoval na umývárce. Hlídko i tam šla a ptala se ho – co jako dělá teď v noci. Říkal, že mu bylo moc horko – tak ho nechali se mýt. Potom prý zas jakýsi kluk u brány, tak tam běželi naši, ale nic tam nebylo. Nakonec klidně předali hlídku dalším, že už jsme bez vlajek, toho si ani nevšimli!“ – trpce si stěžoval Dan.

„Takže oni se tady chovali úplně jako doma. Dokonce se tady možná i osprchovali – to mě teda podrž!“ – rěhlil se Láďa „to tady máte v táboře vážně špatné hlídky a nebo oni jsou tak dobří. Možná, že s jedním z nich hlídko tam v umývárce dokonce mluvila! To věřím, že mu bylo horko! Z toho vyplývá, že byli asi tři! – co myslíš Dane?“

„Ano, asi tři. Ale co teď. Naši jsou hrozně vzteklí. Dokonce již poslali hlídky k jejich táboru – tajně, ale vrátily se. Byly viděny. To víte, oni teď dávají pozor – čekají, že je přepadneme. Uvidíme, co se z toho vyvine!“

„A co máte dnes na programu – Dane!“ – tázal se Aleš.

„Každou chvíli bude hoši odpolední nástup a potom ...“ – hvízd píšťalky přerušil Danovu odpověď.

„Už je to tady. Počkejte, hoši, zde u stanů. Za chvíli skončí!“ a Dan odběhl.

Oba kamarádi pozorovali nástup tábora. Měli zde od stanů pěkný přehled. Trvalo to dosti dlouho než se členové oddílů seřadili. Hlavní vedoucí předstoupil před nastoupené hochy a velel:

„Tábore pozor!“

Jenže – z míst, kde byli nastoupeni členové polského tábora vznikl rozruch. Hoši vyběhají z řady a kamsi ukazují k bráně. I naši dva kamarádi tam pohlédli. Vzápětí strnuli. U brány tábora klidně stál štíhlý chlapec v černých teplácích a na obličejích měl strašidelnou

bílou masku. Přes rameno měl zavěšený silný luk. Byl mírně rozkročen a ruce měl založeny na prsou. Nikdo ho neviděl přicházet. Jakoby spadl před bránu z oblaků. Tábor strnul v hrobovém tichu. Hoch u brány pomalu sundal luk, klidně založil šíp a velikým obloukem jej střelil do prostřed tábora. Oči všech sledovali jeho dráhu a strnuli na místě, kam zabodl. Trochu se chvěl silou dopadu. Na šípě byl vidět omotaný bílý papír. Dopis – vystřelený do tábora – to bylo jako ve filmu. Když pohlédl zpět k bráně, neznámý vetřelec tam již nebyl. Využil chvíli ustrnutí na zmizení v lese.

V táboře vypukla panika ... Někteří se vrhli k šípě, jiní k bráně. Brzy se však vraceli s nepořízenou. Onen tajemný hoch byl už dávno pryč! Nástup se musel opakovat a vedoucí mezinárodního tábora mluvili takto:

„Ten vetřelec – to byl jeden ze členů Osmičky! Poslali nám výzvu, že nám vrátí vlajky za výkupné – 2 kila čokoládových bombónů s rumovou náplní! Pošlou prý tři členy s vlajkami před tábor v modré zátoce. Tam nás budou čekat! Rozhodl jsem takto: „Půjďme si pro vlajky všichni. Zajmeme je a vlajky si vezmeme. A potom budou dávat čokoládu oni, aby si mohli vyzvednout naše zajatce!“ Tábor propukl v nadšený křik ...

„Tak to jsem nechtěl!“ – říkal Dan po nástupu oběma kamarádům. „Co si o nás Osmičkáři pomyslí. To nás půjde 150 proti třem! To není poctivé!“

„To jsem zvědav, jak to dopadne!“ – řekl Aleš. –

„Můžeme jít s vámi?“

„Jistě, hoši – za chvíli bude nástup – v dopise je oznámen i čas – asi za půl hodiny!“ – pohlédl na hodinky Dan. Za družného hovoru došli k nevelkému táboru ležícím v klínu louky mezi řekou a svahem lesa.

„To je tábor v Modré zátoce!“ – řekl jim Dan – „ani přesně nevím odkud vlastně jsou.“

„Ten tábor jsme minuli jen o pár set metrů, když jsme šli tam, ze skal, Aleši. Ani jsme o tom nevěděli.“ – tiše řekl Láďa.

Prošli cestou mezi stany a řekou. Hoši z Osmičky zde ještě nebyli. V tomto místě se louka silně zúžila a po několika metrech přecházela do úzké stezky. Hoši si uvědomili, že to je stezka, kterou přešli při sestupu ze skal. Tu náhle se pochodový proud zastavil. Hoši z Osmičky si zřejmě dovedli hrát na překvapení. Opět se jim podařilo. Stáli na konci stezky – těsně vedle sebe – sami tři proti celému táboru. Prostřední z nich držel v ruce pečlivě složené vlajky. Nezdáli se příliš překvapení. Snad tušili do čeho jdou, nebo již déle, sami skryti, pozorovali. Ten s vlajkou zvedl ruku dlaní vpřed. Stopadesát členů mezinárodního tábora se poslušně zastavilo. Byla to jakási němá úcta před odvahou toho hochy. Před jeho klidným sebevědomím. On sám, jen se svými dvěma kamarády, teď rozkazoval ohromné přesile. Potom se pomalu sehnul k malému pařezu u stezky. Položil na něj vlajky a pečlivě je narovnal. Pohlédl na své protivníky – pokynul druhým a o několik kroků ustoupili. Tam zůstali nehybně stát. K vlajkám však nešli jen tři, jak tito hoši očekávali. Pohnulo se jich mnohem více. Jen část šla k vlajkám. Zbytek sestupoval k řece a druhá část rychle procházela lesem, těm třem do boku. V zápětí budou obklíčení!

Alešovi a Láďovi se sevřelo srdce úzkostí – tak přáli těmto odvážným chlapcům! A ti jsou nyní již ztraceni. Z toho místa přece již není úniku! Ale ti tři byli zřejmě jiného mínění! Krátce na sebe pohlédli. Zřejmě to čekali. Prudce vyrazili k řece. Pohybovali se jakoby na příkrých kamenech nepůsobila na ně zemská přitažlivost. Ti, co jim chtěli po

břehu řeky projít po boku a sami balancovali po kluzkých kamenech, neměli v tu chvíli velkou šanci, i když jich bylo mnohem více. Ti tři mezi nimi prorazili jako vichřice. Voda kolem nich zavířila. Zmizeli v husté dubině druhého břehu jako stíny. Zůstali po nich jen vlajky složené na pařezu a veliké překvapení.

„Tak takhle jsem to viděl v tom filmu o Zorrovi!“ – vydechl Lád'a – „to bylo jako blesk. Hrome, nechtěl bych být jejím nepřitelem!“ Aleš jen pokývl hlavou. Byl hluboce zamyšlen. Co viděl – čeho si všiml v této kritické chvíli? Budou si mít večer v kajutě o čem povídat!

Kapitola VII.

„Tak hoši, protože znám váš vyvinutý smysl pro romantiku, zvu vás na jeden romantický večer. Tady nedaleko je jeden tábor – říká se tam v Modré zátoce – vidím, že ho stejně znáte – a ten vede můj kamarád ze studií. Teď pracuje jako učitel v Hrádku a také tam vede pionýrský oddíl. Letní tábor si postavili tady v údolí. Dnes večer tam budou mít táborák. Dokonce si k němu pozvali i zpěváky a hudebníky z nějakého dalšího tábora – už nevím kterého – říkal mě to, ale zapomněl jsem. Co říkáte, hoši, to vám vyhovuje – vaší touze po romantických příhodách. Ne? Teď jen aby bylo slušné počasí!“ – ukončil svoje poznání Alešův tat'ka.

„Tomu říkám velmi dobrý nápad – vid' Lád'o!“ – vyžadoval si souhlas kamaráda. – „i když mě dosti udivuje ten tat'kův souhlas s našimi názory! Ale snad jsme tě přesvědčili – tati?“

„Ale chlapi, vždyť já proti vašim toulkám nic nemám! Jen to nesmíte tak často přehánět. A to vy právě děláte. Mimochodem – kdo nechal ten hrozný nepořádek v mé dílničce? V tom máte prsty vy – tím jsem si jist – jako, že tady stojím! Tak ať je tam uklizeno – hoši – nebo by večer táborák nebyl!“ – s prstem vzhůru přikázal starý pán.

Hoši zmizeli jako myšky. Ten nepořádek skutečně měli na svědomí oni – dobře to věděli. Již druhý den neúnavně přší. Ven jít bylo nemožné a tak hoši rozhodli, že si zařídí telegrafní linku mezi „kajutou“ a kuchyní. Oba již dosti uměli morseovou abecedu a tímto způsobem si chtěli její další nácvik zpestřit. Bzučáky neměli a tak si vypomohli bateriovými žárovkami, které se rozsvěcovaly v rytmu mačkání telegrafního klíče, vyrobeného ze staré pilky na železo a několika šroubků. Hrozně se jim líbilo, když se žárovky rozsvěcovaly a sdělovaly tak myšlenky a slova toho, kdo byl u klíče nahoře v kajutě tomu, kdo seděl v kuchyni a ze záblesků světla četl zprávu. Když se dozvěděl Lád'ovu odpověď :

„Ano, rozumím“-vyslanou z kuchyně sem do „kajuty“, připadal si Aleš jako telegrafista na lodi uprostřed oceánu. Nadšením na své židli úplně poskakoval. Oba hoši si své zařízení stále vylepšovali a tak propadli kouzlu drátů, baterií a žárovek, že večer, když pro tmou v dílničce museli svého kutění zanechat, jaksi „zapomněli“ uklidit. Proto teď pospíchali své „zapomenutí“ napravit, protože věděli, že s tat'kou nejsou žerty a že by mohl svoji výstrahu splnit.

Když byla dílnička v pořádku – alespoň dle jejich představ – chvíli ještě seděli u stolu v jejím šeru. Bylo zde chladno a vlhko. V jejich „kajutě“ to bylo rozhodně příjemnější. Ale nějak cítili potřebu si říct to, nač včera v elektrickém opojení nebyl čas. Oba cítili, že přejít do kajuty by způsobilo porušení toho kouzla sdílnosti, které právě teď a tady vzniklo. Tichými hlasy probírali vzrušující události předminulého dne. Obdivovali svorně odvahu a klid těch neznámých hochů i jejich pohotovost a obratnost při tom, když se probíjeli z obklíčení.

„Víš – Aleši – ono to bylo udivující asi jen pro nás a pro členy mezinárodního tábora. Oni ti tři byli docela klidní. Jako by dělali něco, co dokonale znají. Ten jejich bleskurychlý pohyb po kamenech tam na břehu a pak ve vodě, to umějí – alespoň podle mě – prostě proto, že se to naučili. Umějí se v přírodě bezpečně a rychle pohybovat a jsou sešraní. Rozumí si asi jako my – jen pohledem. Všiml jsi si, že se vůbec nedomlouvali?“

Prostě náhle vyrazili a bylo to! Jsou spolu asi již hodně dlouho. A takových okamžiků jako tam u modré zátoky spolu určitě prožili mnoho. Jistě i oni byli dříve jako většina pomalí a neobratní. Ale o to mě právě teď, Aleši, ani tak nejde. Rád bych věděl od tebe, co jsi si tam v táboře myslel. Najednou jsi zůstal zaražený a odpovídal si mi jako duchem nepřítomný člověk. Co jsi tam uviděl? Nač jsi přišel?"

„To máš tak, Láďo,“ – mluvil Aleš zvolna a zamyšleně – „všiml jsi si těch tří? Myslím podrobně. Asi ne, protože bys to již také věděl! Poznal jsi někoho z nich?"

„Počkej – zdá se mi – ano – máš pravdu – tam toho bylo mnoho najednou – ten jeden – nebyl to ten Pind'a z vlaku?"

„Výborně – Láďo! Ano byl! Určitě to byl on. To tedy znamená, že osmičkáři – to jsou ti, co je hledáme. Zapadá to do sebe jako ozubená kola! Jezdí na lodích – tedy jsou to vodáci. A ten Lišák přeci mluvil o jakémsi kapitánovi. Všimni si, jak to vše souhlasí! A jejich tábor zřejmě musí být dále proti proudu řeky – to je také jisté!" tvrdil Aleš.

„Moment – tady mě to uniká – proč zrovna proti proudu?"

„Protože – když jsme den předtím uviděli – tam s Danem – jejich loď – jela po proudu! A ten Chytrouš přece říkal, že musí splnit úkol. Víš, když ten malý – říkali mu Štuplík nebo tak nějak – chtěl, aby si s námi zahráli. Oni úkol ještě nesplnili – teprve tam jeli a protože jeli po proudu – to dá rozum!"

Ano, opět se projevil Alešův přísně logický rozum. Opravdu to do sebe zapadalo jako ozubená kola mechanismu. Vyplývalo to z toho, že již vědí, koho hledají a dokonce i to, kde je asi najdou. V tom byl Aleš nepřekonatelný. To Láďa věděl a uznával. Ale přesto zde bylo ještě něco nevysloveného. Ale on, Aleš, na sebe nenechal dlouho čekat!

„Ale Láďo, jde tady ještě o jednu věc. Já jsem poznal ještě jednoho. Nevím, jestli jsi si toho taky všiml? Oba ho známe! Uhodneš, který to byl?"

„Počkej, říkáš že ho znám? Tam z vlaku?"

„Ne – Láďo! Ne z vlaku. Oba ho známe – sice jen od vidění, ale známe! Dokonce i jeho jméno! Ale co z toho plyne! To je prostě úžasné!"

„Zadrž, Aleši počkej! Ty už to máš zřejmě promyšlené. Já se do toho teprve musím dostat! Tedy rozumím-li ti, známe ho z domova. Jedině tam si říkáme jmény a ne jako zde přezdívkami. Hrome – ano! Máš pravdu! Že máš na mysli toho největšího z nich! Ale jistě! Koho jiného. Ano ten! Víš Aleši – stále mě to vrtalo hlavou! Bylo mi jakoby jsem přečetl větu, ve které jsou přeházená slova. Ano, teď se mě to řadí v hlavě za sebou – jak to má jít! Že on bydlí u nás v ulici! A že se mu říká Štefan! Že jo? A též hraje na kytaru! Jednou zpíval s kluky od nás z ulice večer na lavičce! No jo – a taky takové fajn písničky! To je on. Určitě! To znamená ..."

„Ano, Láďo, to znamená, že ta „Osmička" je z našeho města. Že i my bychom se mohli do ní dostat. To by bylo! Nejen na táboře, ale i doma! Člověče!"

Oba byli tak vzrušeni, že prostě nemohli zůstat sedět v malé místnosti dílny. Museli ven na vzduch. Tady by se prostě udusili napětím.

Již nepršelo. Vzduch byl sice chladný, ale vítr, který se zvedl, hnal mraky nízkou nad korunami stromů a sliboval, že svůj náklad shodí někde jinde. Bylo to dobře! Ty letošní prázdniny jsou sice zajímavé, ale také jaksí deštivé. Nu, snad již déšť skončil. Dokonce i slunko v jednu chvíli se zablesklo mezi mraky!

„Dělá se hezky, Aleši. A dnes večer jdeme na táborák. Kdo ví, možná, že se tam setkáme s hochy z Osmičky! Tvůj táta přece něco v tom smyslu říkal! Jsem skutečně velmi zvědavý ...!"

Ještě dlouho spolu vzrušeně rozmlouvali. Chodili sem tam bez cíle po mokré silnici a vůbec nevnímali okolí. Jejich sny – myšleno ty minulé – dostávaly teď náhle skutečnou podobu. Ano, vždyť objevují to, po čem tak dlouho touží! A ještě je čas dále pátrat. Je to hrozně pěkný pocit, vědomí, že dny jsou plné událostí a hlavně, že nekončí – že bude ještě mnoho pokračování! Vždyť prázdniny jsou ještě dlouhé!

Kapitola VIII.

Šli rychle – i když husté šero k tomu mnoho podmínek nedávalo. Ale chtěli být sami. Oba rodiče zůstali vzadu za nimi, nemohli se tak rychle lesem pohybovat. A hlavně je nehnala netrpělivost a podnikavost mládí. Hoši cestu dobře znali – šli již po ní několikrát a tak šero, ani zdvihající mlha jim nepřekáželi. Za mostem se dostali na ohromnou louku za mezinárodním tábořem. Zde byla mlha ještě patrnější. Ležela těsně při zemi a hoši se v ní brodili, jako v jakémsi přízračném, řídkém mlíce. Vrstva jasného vzduchu nebyla vysoká. I nad hlavou měli bílou záplavu. Křoviny a stromy, zvláště ty vyšší, jakoby z té mlhy vyrůstaly a opět se do ní ztrácely. Byl to velmi zvláštní a neobvyklý pohled. Oběma hochům se líbil a cítili, že jakákoliv rozmluva by vzala kouzlo této chvíle. To si nepřáli a proto byli své samotě vděční.

Po chvíli tiché chůze počalo mlhu prozařovat oranžové světlo. Uslyšeli ztlumené hlasy. To světlo byl malý oheň a hlasy patřily členům tábora v Modré zátoce.

„Vy jste hoši z té chaty tam u silnice?“ otázal se jich vyšší a starší muž.

„Přijdou také vaši – a tady jste!“ Muž odstoupil od obou hochů a podával si ruce s Alešovými rodiči.

„Tak vás vítám v našem táboře a u našeho táboráku. Víte, je to vlastně oheň na rozloučnou. Po neděli budeme tábor bourat. Jsme zde již od počátku prázdnin a náš tábor trvá tři týdny. Ani na to zatím nechceme myslet. Těžko se budeme loučit s tímto údolím. Je zde opravdu krásně. Asi sem za rok opět pojedeme!“

Za řeči prováděl oba rodiče a hochy po táboře. Nahlédli do stanů a zastavili se v kuchyni.

„Máte-li chuť na horký čaj – pravý tábornický“ – usmál se na rodiče – „vezměte si, dnes je dosti chladno!“

Naléval čaj do plechových hrnků. Přišel celkem k chuti. Večer byl skutečně chladný a vlhký.

„Ale proč nejsou děti u táboráku – když již hoří?“ otázala se Alešova mamka.

„Kdepak to není táborák – to je jen malý zapalovací oheň! Víte, byli jsme minulou neděli na zahajovacím táboráku Osmičky. Je to Junácký oddíl. Tábor mají kus proti proudu. Velmi krásný. A tohle jsme tam odkoukali. Mají velký rituál při zapalování jejich ohně. Rád bych to naše děti též naučil – vypadá to nádherně. Zatím to bude značně skromnější – nu, ale, vždyť teprve začínáme! Toto je náš první tábor!“

Za řeči dovedl vedoucí tábora rodiče i oba hochy k temné hranici. Cestou krátce promluvil s jedním starším hochem z oddílu.

„Nebudeme již otálet se zapálením – poznamenal – děti jsou již jako na trní!“ V malé chvíli byl celý oddíl shromážděn u hranice. Stáli ve tmě tiše a napjatě.

„Tak, hoši – zapalte náš táborák!“ řekl tiše komusi ve tmě. Malý oheň, který již téměř uhasínal se náhle rozrostl. Vzplanuly dvě pochodně. Dva hoši s nimi tiše přistoupili k hranici.

„Zapalujeme náš táborák na rozloučenou“ – řekl většiz z nich a oba zasunuli své pochodně do ohniště. Navlhlé dřevo se jen zvolna rozhořovalo. Ale po chvíli plamen prudce vyskočil. Oba ohnivci již odstoupili.

„Přeji vám – chlapci a děvčata – aby tento poslední táborák se vám opravdu líbil a aby jste na něj dlouho a v dobrém vzpomínali“ – promluvil vedoucí – „a nyní si zazpíváme!“

„Červená se line záře“ zaznělo tiše z jednoho místa ohněm ozářených postav dětí.

„Červená se line záře“ – vpadla druhá skupina a zpěv tím zesílil.

„Oheň – oheň. Hřeje ruce – barví tváře!“ přidal se svými hlasy zbytek táborníků.

Zpěv zněl kolem ostře praskajícího hořícího dřeva velmi pěkně a melodicky. Všichni hleděli upřeně do žáru plamene a tiše zpívali tu zvláštní opakující se melodii. Láďovi s Alešem bylo v té chvíli téměř slavnostně. Tak velký táborák dosud neviděli a obřad i píseň na začátku se jim opravdu líbily. Zpěv zvolna ztichnul. Všichni usedli na připravené klády kolem ohně. Brzy však museli své sedačky odsunout dále – žár ohně značně zesílil. „Zdravíme oheň i táborníky z Modré zátočky“ – ozval se náhle ze tmy klidný hlas.

Všichni se ohlédlí po tom, kdo pozdrav vyslovil. V kruhu světla se objevila skupina hochů oblečených do tmavých tepláků. V rukou měli kytary. Mezi dětmi u ohně radostně zašumělo.

„Vítejte, hoši z Osmičky u našeho ohně! Jsme rádi, že jste splnili svůj slib a přišli jste nám zahrát a zazpívat“ – podával jim ruce vedoucí tábora – „již jsme se báli, že nebudete moci!“

„Sliby plníme – to je povinnost“ – pousmál se vyšší hoch při podávání ruky – „a přišli jsme rádi!“

„To je ten Chytrouš“ – tiše upozornil Láďa svého kamaráda – „ten co kormidloval, vzpomínáš? A i Pind'a, vidíš? Ty další neznám – ale, ano Aleši – to je Štefan – jak jsi říkal! Ten, co ho známe z domova!“ Aleš přikývl:

„Ano a ten s tím banjem, to je Lišák, ten z vlaku.“

„Tož děcka – sesedněte se a pusťte hochy k ohni“ – upozornil vedoucí své svěřence.

„A my se již těšíme“, obrátil se na hochy z Osmičky. „Velmi hezky hrají a zpívají“, poznamenal k oběma rodičům.

„To je také to co ještě neumíme. Ale snad se i u nás objeví časem nějaký skrytý talent. Musíme doufat a učit se!“

Zaznělo několik tónů laděných nástrojů a potom se Chytrouš ohlédl po kamarádech:

„Sta mil jdou koleje prémie

Jak stříbrný šíp míří v dál

Tam Patrick tenkrát práci vzal

A dřel se s touhle drahou“

Do sóla vpadly hlasy i kytary jeho kamarádů:

„Den co den a heja hou

a den co den a heja hou

a den co den a heja hou

on dřel se s touhle drahou.“

Slova zněla, jako údery kladiv. Jejich opakování dávalo pocit dlouhé nekonečné dřiny. Ohromné práce při stavbě Union Pacific napříč divočinou a pustinou obrovského kontinentu. Stavěli ji muži – tvrdí muži – ti slabí se mezi nimi neudrželi.

„Kdopak z vás dneska může znát

co tenhle úsek útrap stál?

Když tenkrát Patrick práci vzal

A dřel se s touhle drahou ...

Ano, dnes jezdí lidé v moderních vlcích stavěných muži. A sami netuší, jak bolestné bylo umírání při jejich tvrdé práci ...

Oba kamarádi byli uchvázeni strhujícím rytmem písně. Ano tak nějak zpívali dělníci shromáždění večer kolem ohňů ať již na svazích Montany, nebo úpatí Skalistých hor. Ta píseň se k ohni nesporně hodila ... Hoši dozpívali a do hlubokého ticha zněl jen praskot ohně.

„Tak, Skokane a teď tu naši!“ otočil se Lišák na vytáhlého hochu vedle sebe.

Ten neměl žádný hudební nástroj – ale pěkný, jasný hlas ...

Na škuneru plachty k rozervání napnutý.

*Třináctý den je to s námi nějaký nahnutý.
Smůlu táhnem za kormidlem s sebou po vlnách."*

Jeho hlas vystřídal tichý sbor:

„My lodníci jsme na tom nejhůř, vím to na tuty,

Pískovcovou cihlu v ruce, záda vohnutý! Bootsman vříská – nejraději bych po krku mu sáhl!"

A všichni mnohem silněji spustili refrén:

„Hej – hey – škrábej, ty prkna at' jsou bílý!

Hej – hey – škrábej, ty prkna musej bejt!

Hej – hey – zpívej si se mnou každou chvíli.

Nebudem spílat, ruce spínat, žalmy zpívat – hou!"

Tak tahle píseň byla námořnická. I ona se hochům velmi zalíbila. Také se v ní zpívalo o tvrdém životě tvrdých mužů. Zajímavé – oni ti hoši z Osmičky zpívají samé takové! A zřejmě se učí podle nich i žítí. Jejich život asi nebude tuze lehký. Již podle toho, co o nich oba kamarádi věděli, mohli tak soudit. Chytrouš se svojí kytarou vstal ze sedačky:

„Myslím, že bychom teď mohli ...“ - ukázal rukou kamsi vzhůru.

Mlha zmizela. Z jasného hvězdného nebe svítil stříbrný měsíc. Zaléval krajinu kolem zvláštním přízračným světlem. Jeho kamarádi ho zřejmě pochopili. I oni vstali, ale své nástroje nechali opřené o sedačky.

„Nebývá to zvykem zpívat tuto písničku veřejně. Ale jste naši přátelé ...“ tiše mluvili Chytrouš. *„Tak snad bychom mohli. Víte, je to naše oddílová píseň – píseň úplíku.“* Tlumeně prohrábl struny své kytary.

„Z temnoty pralesů – když stín tvůj se řítí ...“ A hoši sborem vpadli:

„O cariboo – o cariboo!

Kol hlavy tvé velebné záře již svítí

O cariboo – o cariboo!

Pod tvými kopyty země se boří

Oči nám válečnou vášní až hoří!

Uprchni v pralesy dřív než slunce se vznítí

O cariboo – o cariboo!"

Tato píseň zněla, jako motlitba, jakéhosi primitivního národa. Její slova a tóny byly chmurné i vášnivé. Aleš a Láďa netušili, že slyší prastarou píseň kanadských lovců sobů – caribů. Mimoděk při ní vstali a udiveni hleděli, že všichni kolem ohně stojí. – Opravdu při této písni se nedalo sedět!

„V plamenech posvátných teď hrud' tvá se pálí!

O cariboo – o cariboo!

Hlas otců velebný volá již zdáli!

O cariboo – o cariboo!

Odešli otcové – odlétly mraky

A ti, kdož zůstali, odejdou taky!

Účel je veliký – život je malý!

O cariboo – o cariboo!

Doznel zpěv i Chytroušova kytara. Ale nikdo neusedl. Kolem ohně bylo úplné ticho. Všichni okouzleně hleděli na stříbrný disk měsíce jasně zářící z bezmračné oblohy. Snad stejně na něj hleděli před dávnými věky polodivožské kmeny uctívající ho jako božstvo. Teprve po dlouhé chvíli se oči všech obrátili k ohni. Ale ticho zůstalo. Sedačka hochů z Osmičky byla prázdná ... Zmizeli ve tmě stejně rychle, jako z ní vystoupili.

Kapitola IX.

Prudký kalný proud Odry hnal se hučivě obloukem řečiště. Paty silných stromů na vnější straně tohoto oblouku byly obklopeny pěnovými límci. Ta poklidná mírná Odra se po těch několika dnech silného deště změnila. Kde byla ta čistá, průzračná voda, která přímo zvala k vykoupaní za horkých letních dnů! Dnes vypadala Odra hrozivě, nepřístupně.

Láďa s Alešem stáli na mírném svahu vnitřní strany oblouku a dosti bezradně hleděli do vzedmuté řeky. Jejich úmysl vypadal značně beznadějně. Přišli sem se silným, dlouhým lanem, sekerou a několika hřebíky. Účelem toho všeho bylo pokusit se postavit lanový přechod přes řeku. Jenže teď, když viděli vodní proud zblízka, zatajil se jim dech. Ne, tohle nebude maličkost. Pohlédli na sebe. V žádném případě se nenechají odradit. Potřebují sami sobě dokázat, že jsou skutečně zdatnými hochy, že oni sami se nelekají překážek a že právě tato práce, stojící takřka na pomezí jejich sil, bude ten důkaz. Teoreticky si stavbu lanové lávky dávno, ještě doma, promysleli. Tam, když si kreslili na papír postup práce, nezdálo se, že by byl někde háček. Jenže nebylo tam počítáno s proudem, který podráží nohy, strhává lana a činí jejich úmysl takřka nemožným.

První vstoupil do vody Aleš. Ale ještě ani ne v třetině šířky toku, byl stržen proudem a měl co dělat, aby se dostal k vlastnímu břehu. Voda s ním nemilosrdně tloukla o kameny, strhávala svoji silou jeho tělo, když se mu dařilo chvílemi se zachytit. Když mu pomohl Láďa na břeh, byl značně unaven.

„To není možné. Ty kameny hrozně kloužou, ničeho se nechytíš. Není se oč opřít. Takhle řeku nepřejdeme!"

„Mám nápad, Aleši. Podívej – jdi kus proti proudu – tak deset metrů a tam-hle kolem té olše uvaž lano. Sám potom zajdi tak daleko do vody co jen půjde, ale abys měl oporu. Já půjdu na konci lana a budu se ho držet. Pomůže mě to a jak se dostanu na druhou stranu, tak potom konec uvážu. No a tím máme vyhráno! Potom už to bude snadné!"

Řečeno – uděláno! Nápad to byl dobrý, i když bez bolestivých pádů se přechod stejně nepodařil. Když se Láďa dostal s Alešovou pomocí na druhou stranu, uvážal lano kolem stromu. Lano nyní mírně šikmo přes proud pomohlo Alešovi. Po krátké chvíli byli oba kamarádi spolu na druhém břehu. Podali si ruce.

„Hrome – ono se řekne obyčejná Odra! Ale zkuste ji přejít, při tak vysoké vodě! Nikdy bych si Aleši nepomyslel, že to bude tak těžké!"

„Bylo to zlé. Pojď podíváme se kus proti proudu. Tady na té straně je řeka hlubší. To nás nijak nezdrží – druhý konec lana zpět budeme mítí nyní rychle. Bude se již čeho držet!"

Láďa souhlasil. I když byl den dosti teplý, slunce nesvítilo a mokrá kůže mrazila. Uvítal ten nápad. Trochu se zahřeje a pak budou v budování přechodu pokračovat. Rychle proudící řeka pod ním temně hučela. Pohybovali se po příkrém, místy hustě zarostlém srázu, asi dva metry nad její hladinou.

„Podívej, Aleši, už věřím, že proud podemílá břeh! Tady je ho velký kus utržený – a tenhle kmen je stržený s sebou. Kořeny jsou někde pod hladinou. Zapřičil se mezi okolní kmeny a proto drží. Pojď, zkusíme ho uvolnit!"

Ale pohnout těžkým kmenem bylo nad jejich síly. Mohutná jehličnatá koruna byla

pevně zachycena svými větvemi o druhé stromy. Jediná možnost by byla podrhnout do dna zapřené kořeny podemletého stromu lanem z druhého břehu. Ale hoši správně usoudili, že na to sami nestačí. Pomalu se vraceli zpět. I když cesta proti proudu až ke stromu nebyla dlouhá, přece jen při ní oschli a chlad z jejich těl zmizel. Opět se objevila chuť poprat se s proudem. Lád'a uchopil lano za uzel na konci.

„Budu ho držet rukou a druhou se chytím lana, co je již natažené – podívej – podívej Aleši – jede sem loď!“

Aleš nechtěl věřit svým očím! Skutečně, po proudu se vnějším obloukem blížila pramice. Blížila se velmi rychle, nesena silným proudem i rychlými údery pádel.

„To je jedna z lodí osmičkářů – hrome, ale mají odvahu! V takovém proudu! Jsem jen zvědav, jak pojedou zpět proti!“

„Aleši – Aleši – ale ten strom – jedou přímo na něj, a nemohou ho ještě vidět! Vždyť se o něj rozbijí!“

Poslední slova musel již křičet. Aleš již utíkal po svahu proti proudu. Padal, klouzal po stráni, znovu a znovu padal. Ne – ta stráž byla strašně příkrá! Po ni nešlo utíkat!

„Pozor, pozor – je tam strom! Proboha uhněte – jedete přímo na něj! Pozor!“

Ale hoši na lodi si všimli Aleše již pozdě. Jeho křik vlastně ani neslyšeli v hukotu řeky a úderech pádel. Hoch na předku uviděl kmen na vodě první. Ohlédl se po svých kamarádech a ukázal rukou vlevo. Vzápětí si uvědomil, že kormidlo loď už včas otočit nemůže!

„Kontra – rychle – kontra! Už je zle!“

Mimoděk natáhl ruku proti pohromě. Byl to pohyb zcela marný. Nemohl mít ani zdaleka tolik síly, aby zastavil prudce rozjetou, těžkou loď. Hoši v první dvojici zahlédli již strom také a prudce zabrali svými pádly proti směru jízdy. Ale to bylo také vše, co mohla posádka udělat. Potom již vše probíhalo jako ve snu. V děsivém horečnatém snu! První se stromu dotkl svou nataženou rukou hoch nyní již klečící na samém předku loď. Její rychlost srazila ruku bokem, zvedla ho z kleku prudce hodila zpět. Jeho tělo svým pádem prudce srazilo prvního levého pádlaře, přepadlo přes něj a hoch s výkřikem zmizel ve vodě. Loď svým pravým bokem najela na kmen. Prudce se nahnula vlevo. Jedno z pádel prolétlo vzduchem. Bylo to pádlo prvního pravého pádlaře, když mu je náraz na strom vyrazil z ruky. Nic již nemohlo zabránit převrácení. Dno loď najelo svou pravou stranou prudce na šikmý kmen. Pravý bok byl doslova vyhozen z vody a pád posádky na levý bok již jen převrácení lodi dokončil. V rozpěněné vodě zavířila těla hochů, pádla a podlážky. Loď zvedla předeek vysoko nad hladinu a těžce se převrátila.

Vše se odehrálo v úžasné krátké době. Toto si uvědomil Aleš až mnohem později. V současně době věděl jen jedno teď musí pomoci! Jeho první vyrovnání mělo jen svou cenu. Ti hoši, kteří nebyli přímo sraženi při prvním střetu lodí se stromem, mohli udělat alespoň to, že se od pramice prudce odrazili a zabránili tím, aby je nesrazila svou vahou pod vodu. A jejich dokonalý nácvik zabránil panice. Jak se dostal Aleš dolů ze svahu těžko mohl později popsat. Svě jednání si uvědomil, až když stál po pás ve vodě a urputně bojoval s proudem a rovnováhou. Jeden s předních pádlařů položením srážkou, plaval nesmyslně do středu proudu. Aleš ho uchopil za ruku. Hoch k němu vzhlédl.

„Díky – vyrazil udýchaně – pádlo!“

„Napřed, ale musíš z vody!“

„Díky, už jsem v pořádku, pomoz těm druhým!“

Ale tam bylo již dobře. Převrácená loď se třením o kmen silně zpomalila. Hoši si ji chytli a tlačili ke břehu. Jejich námaha by byla asi marná, ale v krátké době přišla pomoc od Ládi. Ten pozoroval srážku z větší dálky. Měl tedy více času a lepší přehled. A zároveň i nápad. Bleskově odvázal lano od stromu a spustil je až k samé hladině. Viděl také hoča z předku loď. Ten na tom byl nejhůře. Nárazem o loď si vyrazil dech a nyní se bezmocně převracel ve vodě. Lád'a omotal konec lana kolem větve a potom se již staral o to, jak mu pomoci. Naštěstí nebyl daleko od břehu a v hlubší vodě. Její hloubka sice tížila Láďovu pomoc, ale zabránila jeho otloukání o kameny. Podařilo se mu chytit ho ze předu. I když jím byl sám stažen do proudu brzy oba narazili na lano. A to již bylo vše v pořádku. Podržel chlapce a když viděl, že ten se sám již chopil lana, staral se o další.

Po proudu proti němu plavala pádla. Dvě chytli a hodil na břeh, ale to zde byla již i převrácená loď. Její náraz na lano byl tak silný, že Láďovi blesklo hlavou, vydrželi-li slabá olše na druhém břehu. Naštěstí sice zapraštila, ale nepovolila. O lano se zarazili i hoši a plovoucí věci. Všichni byli již zachraňovat, a tak s pomocí lana a hochů se podařilo loď přiraziti ke břehu a tam ji udržet. Po proudu plavalo jen několik dřev a lodních podlážek. Kormidelník vděčně stiskl oběma kamarádům ruce:

„Teda braši, tomu se říká pomoc v nouzi! Díky! Fakt byli jste výborní. Mně se říká Piškot.“ Oba kamarádi se představili svými jmény.

„Když jsem chytal ten strom dostal jsem šlehu, jako by do mě vrazila rozjetá lokomotiva. Potom jsem vletěl tady na vrátka a o něj jsem si vyrazil dech. Byl jsem rád, když jsi mně pomohl, Láďo – mně se říká Prcek – ale nemusíš se při tom smát!“

A já zase děkuji tobě, Aleši! V té mele jsi mně byl hrozně příjemný – věříš? Napřed mě bouchlo pádlo, potom loď, potom nějaký hnusný kámen. Připadám si otlučený jak pišťalíčka. V oddíle mě říkají Mářa – ale jsem kluk, to mně věř!“

„Jo jo – je to život, představoval se hochům Sřelec. Tady Vrták má tak tvrdý kosti – člověče s tebou by se mohlo skutečně vrtat!“

Zato ty jsi měkký, jako naleštěný kámen. Sřeče! Co jsem mohl dělat, když na mne přiletěl Prcek zády napřed, můžeš mně to říct – co? Já jsem Vrták, braši,“ - obrátil se k oběma kamarádům – „ale do nikoho nevrtám – to ne!“

Fred – Vodník – Zdenek , představili se ostatní. „Jinak slavná Bobří posádka“ – uzařel představování Piškot. „Ještě žes to alespoň řekl“ – slavná zakroutil hlavou Sřelec.

„Nepřevrátíme tu loď zpátky – Piškote? To bude maličkost pro nás.“

„Jo – mám strach a trenky do zvonu“ zamračil se Piškot. „Tak, Bobři, jdeme na to!“

S pomocí Ládi a Aleše šlo převrácení pramky opravdu snadno. Ukázalo se, že kromě dvou nezajištěných podlážek na lodi nic nechybí. Poznámka Máři, že ho bolí všechny kosti, byla přijata s ujištěním, že při koničkování proti proudu mu tato bolest bude připadat nicotná. „Nechcete s námi – seznámit se s kluky z Osmičky? Jste naši zachránci – ti by čučeli!“

„Hrozně rád Piškote, ale bylo by doma asi zle!“ ukázal Aleš rukou na za mraky zapadající slunko. „Rádí vás navštívíme – zítra třeba. A nebudete mít v táboře potíže? Jako kvůli bourače!“

„Možná ne – víš u nás se nelže, ale když se nebude kapitán ptát ... Nemusí také všech-

no vědět. "Příjemně se usmál kamarádům do očí:

„Tak – čekáme vás – pardi!”

„Ahoj Láďo!”

„Ahoj kluci!”

„Ahoj Aleši!”

„Ahoj Bobři!” Lano pramky se napjalo –

„Ahoj!”...

Kapitola X.

„Dnes bychom tam měli jít, bude-li to jen trochu možné. Slíbili jsme to a byli jsme pozváni. Nebylo by dobré, kdybychom nepřišli. Podívej, Aleši, máme ohromnou možnost, seznámit se s Osmičkáři – dokonce na jejich pozvání.“

„Ano, jistě Láďo – škoda jen, že jsme nemohli jít již před dvěma dny. Kdoví, najdeme-li dnes ty hochy z Bobří družiny v táboře. A vlastně to byli oni, kdo nás pozval. Bylo by dobré, aby, až do toho tábora přijdeme, byli přítomni. Nevím, jak ti ostatní. Možná, že by nebyli rádi, že jsme přišli.”

Tahle rozmluva se konala brzy ráno. Oba kamarádi byli velmi nešťastni, že nemohli přijmout pozvání hochů, kterým před dvěma dny pomohli. Hned příští den přijela na chatu Alešovým rodičům návštěva, a tak s ní museli i oba kamarádi jeti do Vítkova – nedalekého města. Další den je oba zaměstnal Alešův táta při práci na zahrádce. Takto zase přešel den, který byl pro hochy dle jejich názvu „mrtvý”. A proto dnes, již ráno, uvažovali, jak se co nejrychleji zbavit svých povinností, aby se zase mohli vydat za svým velkým dobrodružstvím.

Neměli však mnoho štěstí ani tento den. Ráno bylo opravdu krásné a slibovalo pěkný den. Ale již kolem deváté hodiny nebylo po slunku ani památky a hustý déšť opět krajinu zesmutněl. Teprve pozdě odpoledne náhle vysvitlo slunce a oba hoši mohli vyjít za svými záměry. U brány mezinárodního tábora se potkali s Danem a jeho Vlčky.

„Nazdar hoši”, podal jim ruku, když halasné uvítání jeho „smečky” trochu utichlo. „Mám pro vás novinu. Víte, že už jsme v táboře sami? Skutečně – mezinárodní tábor již skončil a tak jsme pány našeho ležení. To má pro nás řadu výhod. Nemůžeme teď naplno rozjet náš program. Celý rok jsme se na to těšili. Teď jen, aby to nebylo jako dnes. Skoro celý den déšť. Nu snad Veliký Manitou nám dopřeje pohodu!”

Bylo o čem vyprávět. Oba kamarádi se pochlubili svým dobrodružstvím na řece i tím, jak pomohli Bobří družině.

„A představ si, Dane, že jsme pozváni do jejich tábora. Ale kde vlastně jejich tábor je? Mluvili o něm od nich ve vlaku – je to v Údolí motýlů – nevíš, Dane, kde to najdeme?”

„To není tak obtížné, chlapci. Jejich tábor docela snadno najdete. Dokonce, to není ani moc daleko. Asi půl hodiny chůze po cestě co je před naší branou“ – mávl rukou směrem k lesu – Do poslední chvíle jej není vidět. Jsou tam schovaní na malé pasece. Vlastně první uvidíte jejich vlajku. Mají ji na takovém zvláštním stožáru – vypadá jako lodní. A tábor mají opravdu krásný. Bude se vám líbit. Postavili si u něj dokonce i vyhlídkovou věž! Krásnou a vysokou. A proč tomu říkají „Údolí motýlů” sami poznáte, když budete chvíli klidně stát! Ale dnes je v táboře asi nenajdete – anebo jen jednu družinu. Viděli jsme jejich lodě dnes odpoledne – ještě přšelo, že hoši – obrátil se ke své „smečce”.

Láďa s Alešem na sebe pohlédli. Oba měli, jako již mnohokrát, stejnou myšlenku. Co je lepší? Jít hledat tábor Osmičky a nebo s Danem a jeho svěřenci prožít zbytek dne. Ještě o tom přemýšleli, když se od lesa ozval zvuk motocyklu. Zastavil u chlapců.

„Ahoj Dane a všichni ve spolek” – oslovil je vytáhlý hoch, který jej řídil – „Lidi – potřebujeme vaši pomoc. Neodmítnete ji ubohým táborníkům? Tady Česílko nám stůně – je skoro v posledním tažení” – ukázal prstem na spolujezdce, který zkroušeně seděl za ním

– „Bývá u vás zvykem dobrým, že přátele neopouštíte v nouzi!“

„Jistě, ó veliký Jarku, i když bývá obyčejem, že častěji pomáháte vy nám. Co tě bolí, Česílko? Bříško, nebo hlavička? Snad byly ruce či nohy nešikovné? Jaká to nemoc ukrutně tě trápí?“

„Ale Dane, víš ono, je to takové jiné! Já nevím jak se na to budeš koukat? Já jsem trošku, ale fakt jen trošku zlobil kapitána a on po mně něco hodil.“

„On, že by po tobě něco hodil, Česílko? Vždyť ho znám! On je povahy mírné – ba možno říci holubičí. To se mě nezdá. A co po tobě hodil?“

„Holubičí povahy – no, to on ani mouše neublíží, když ji nevidí – holubičí povahy to možná je, ale trefil mě, Dane a já ani nevím čím! Já jsem zrovna utíkal, no a on to hodil. A od té doby mě cosi píchá v zádech. Já si tam nevidím – ty si tam přece taky nevidíš – vid? No a nikdo mi to neřekne s čím vlastně stůňu!“

Houf chlapců již stál těsně před motorkou, když Česílko se vzdycháním slezl z motorky.

„Můžeš mně říci, Dane, jakou tam mám tu moji bolístku?“ – a s těmito slovy se k němu a k hochům obrátil.

V hloučku hochů se ozvaly výkřiky strachu a údivu. Ze zakrvácené košile na Česílkových zádech trčela dýka až po rukojeť zaražena! Proboha, blesklo hlavou Alešovi – vždyť on zemře – vykrvácí. To byl první jeho dojem. Vytřeštěně hleděl na temně rudou skvrnu, v jejímž středu byl nůž.

„Tak co je, Dane? Je tam něco vidět? Jistě tam něco mám, protože mě to pořád jaksi svědí“ – dožadoval se Česílko kamarádské pomoci.

„To snad není možné – vždyť tam máš ...!“ Dan soucitně pohlédl Česílkovi do očí. Ale ke svému údivu tam neviděl bolest ani utrpení. Spíše naopak – vždyť on se Česílko stěží přemáhá, aby nevypřskl smíchem. Že by snad ... Rychle k němu přistoupil a vztáhl ruku po noži v jeho zádech. To už se Česílko nahlas chechtal a Jarek jen stěží postavil motorku na stojan. V zápětí by to již smíchy nedokázal. Očima, smíchem slzícíma, viděl jak Česílko hbitě uhnul před Danovou rukou.

„Počkej, Dane nech tam tu kudlu! Víš co to dalo práce takhle to namaskovat. To prkýnko co mám pod košilí by mohlo prasknout. Je docela tenké!“

Ale jen rychlý útěk zachránil oba motoristy před Danem a jeho rozrušenou smečkou.

„Fuj! Zatracení blázni! Takhle mě vylekat. To jsou žerty, jako staré schody“ – láteřil Dan – vy kluci osmičkářští máte ale nápady! Člověk by z toho dostal psotník. A ty, Jardo, zástupce kapitána – hrom aby tě vzal – víš ty, jak jsem se lekl!“

Teprve po dlouhé chvíli rozruch utichl. Oba z Osmičky se vrátili ke své motorce. Láďa s Alešem a Vlčci si pečlivě prohlíželi Česílkovo „zranění“.

„A jak jste udělali tu krev“, tázal se Láďa, „je to opravdu přesvědčující! A vždyť ten nůž je tam vražený až po rukojeť. To ti přece musí vadit – to ani není možné!“

„Ale je“, řehnil se Jarek, „to je jednoduché. Pind'ovi – to je jeden synek z našeho tábora, abys věděl – se dneska zlomil nůž skoro až u rukojeti. Chvilku proklínal špatnost světa a potom dostal tenhle nápad. No a ta krev – to je rajský protlak – kečup. Zítرا bude k obědu o trochu omáčky méně. Ale za tu legraci to přece stojí – ne!“

„Počkejte – nejezděte pryč“, řekl Dan, když viděl, že oba hoši opět chtějí nastartovat

motorku. „Máme v táboře zdravotnici. Je to odborná síla a tak ji požádáme, aby Česla ošetřila. Stejně tady v táboře nemá skoro žádnou práci.“

Před chvílí sice láteřil nad nemístným vtípem, ale teď mu oči nesvítily s hochy z osmičky i se svými svěřenci.

„Vy hoši jistě půjdete s námi,“ obrátil se na Láďu a Aleše – „tuhle legraci si přece nenecháte ujít! Hrome bando, ale nechechtejte se! Musíme jíti pomalu a vážně! Vždyť pomáháme na smrt zraněnému kamarádu! A ty počkej trochu, Česílko, neutikej tak! Vždyť jsi skoro mrtvola! Jak živ jsem neviděl mrtvolu se takhle řehnit! To nemá tu pravou tragiku! Tak – to je ono Jarku a pojď budeme ho podpírat!“

Průvod se „smrtelně zraněným“ Česílkem a jeho průvodci v čele prošel branou tábora. „Zdravotnice – služba – máme tady těžce raněného, kde jste kdo! Hněte sebou jde o lidský život“, vykřikoval Dan již s kraje tábora.

Táborová zdravotnice a kuchařka, obě již starší paní, seděly v té chvíli na táborové ošetřovně, kde trávily zasloužený odpočinek. Pomáhaly si navzájem ve své službě chlapeckému táboru a teď uvažovaly, o tom, co dnes svým svěřencům udělají k večeři. Danův křik je vyrušil z po-klidné debaty.

„Snad se něco nestalo chlapcům“ – starala se zdravotnice – „musím se tam honem podívat.“ Vzala svůj „tác se zdravím“, jak říkala podnosu s léky a různými pinzetami a jehlami a vydala se k bráně tábora, kde viděla shromážděné hochy.

„A já se skočím pro vodu, takže půjdeme spolu“ – dodala k této činnosti kuchařka.

„Výborně, tak už tady máme našeho anděla strážného,“ uvítal zdravotnici Dan – „dokonce vidím i naši dárkyni dobrot kuchyňských. A k čemu ten kbelík – snad nechcete v něm odnést krev, kterou tady Česílko cedí v bolestech?“

„Jdi ty blázne bláznivá“, utrhla se na něj kuchařka, „na jakou krev? On ten synek nevypadá, že by mu moc odtékala!“

„Náhodou skutečně teče – však řekni sám Česílko!“

Česílko tedy opakoval svůj srdcervoucí výstup. S tak dokonalým hereckým uměním se dosud obě ženy asi nesetkaly a proto i když značně udiveně, nakonec přece jen uvěřily. A to byl právě cíl snažení jak Česla, tak i ostatních hochů, kteří k jeho výpovědi horlivě kejvali. A pak přišel hlavní bod tohoto podivného programu. Česílko se obrátil a obě ženy ke své hrůze viděly nůž. Kuchařka zakvílela a leknutím a v panice dokonce upustila kbelík na vodu. Ten spadl na nohu šokované zdravotnice. Ta vyjekla uskočila a jen rychlá pomoc hochům zabránila úplné zkáze jejího „tác se zdravím“, který poslušen zemské tíže, již směřoval k zemi. Skutečně nechybělo mnoho a bylo nutné dát pomoc samotné zdravotnici. Danovi a chlapcům dalo hodně práce, aby „láteřící babky“ uklidnili. Inu – co vše dovede zlomený nůž a lumpácký nápad!

Kapitola XI.

Cesta je lemována z jedné strany vysokým lesem, který tak příjemně dává stín v horkém odpolední. Na druhé straně jsou husté propletence bukového a březového mlází. Je to úplná, malá džungle, znící hlasy cvrčků, včel, bzukotem much sprobleskujících z ní krásné barvy velkých motýlů.

Aleš s Láďou jdou jen zvolna zákruty této cesty. Jsou velmi napjati očekáváním toho, co je čeká v jejich cíli. Vždyť dnes poprvé jdou tam, kam je táhne jejich touha po kamarádech, kteří žijí tím rušným, dobrodružným životem, po jakém oni dva touží. Pozorně se rozhlížejí, vědí již od Dana, že tábor ke kterému směřují není vidět do poslední chvíle a oni nechtějí být překvapeni. Cesta se točí v mírném levém oblouku.

„Aleši – vidíš. Tam – vidíš? Vlajka!“ vzrušeně vydechne Láďa. Skutečně. Nad divokou zelení dubiny po pravé straně cesty objevila se náhle červenomodrobílá vlajka. Bylo to tak náhlé, že hoši zůstali stát. Ano, tam ve výšce září pod modrým nebem na pozadí zeleně lesů. A pod ní je cíl jejich cesty. Co je tam čeká? Byli sice pozváni, ale jen od jedné posádky a jsou tam prý tři! Nebudou ti ostatní k nim chladní? Nebudou je považovat za vetřelce?

Tato starost jim kazila radost z toho, že objevili místo, po němž toužili. A proto jejich další kroky byly volné, váhavé. Ale pak přišlo vše velmi rychle. První, co hoši uviděli byla hlídková věž. Trochu je zarazila její opravdu úctyhodná výška a vědomí, že ti co ji stavěli, rozhodně nebyli lidé se závratí. V zápětí uviděli i hlídku na ní a překvapení slyšeli její volání.

„Ahoj, Láďo, Aleši! Kluci ahoj! Dobře, že jste přišli! Vítejte u nás v Údolí motýlů“.

Radostně tisknou oba kamarádi ruku Prckovi. Jsou velmi rádi, že zrovna on měl hlídku, a že tady budou mít průvodce, který je seznámí s ostatními v táboře. A Prcek, i když nemá tušení o jejich obavách snaží se jak umí nejlépe jim návštěvu usnadnit. Teprve teď i v bezpečném spojení se známým hochem dokáží se oba kamarádi klidně kolem sebe rozhlédnout. Tak tohle je přesně takový tábor o jakém snili. V těsném sousedství věže stojí brána. Hned na první pohled je jim sympatická. Skutečně – její stříška i boky propletené hustým chvojím dávají v horkém dni stín a při dešti chrání toho, kdo v ní zrovna stojí. V jejím trojúhelníkovém vrcholku, zavěšena na téměř neviditelném silonovém vláknu je vidět podkova.

„Podkova, jak je jistě pánům známo“ směje se Prcek „přináší štěstí“. „Jelikož ho potřebujeme hodně uvažovali jsme – nemáme-li ji – pozlatit. Ale nakonec se od toho upustilo. Aby si nemyslela – ta podkova – že se bez ní neobejdeme“.

Dvanáct stanů postavených do obdélníků krčí se pod vysokým vlajkovým stožárem jako kuřata kolem kvočny. Mezi stany je jen zcela malá mezera, tak coby mohl člověk pohodlně projít. Ale aby tudy lidé neprocházeli je v ní nízký plůtek.

„Ten plůtek – ten má řadu zvláštností“ vysvětluje Prcek – „nemáte ani představu k čemu všemu je dobrý! To třeba jste mimo tábor a najednou zazní píšťalka – nástup! Tak člověk se nedívá nalevo ani napravo – skočí přes plůtek, aby byl na nástupu včas a bum – máte černou skříňku a ani nevíte jak jste k ní přišli.“

„Černou skříňku?“ otázal se Aleš.

„Jo – černou skříňku – to se dovíte hoši co to je! Nebojte všechno vám vysvětlím já

nebo ostatní – však uvidíte. Ale ještě k tomu plotu. Výborně se na něm suší mokré tenisky – jen pokud to nevidí kapitán. On je hrozně rád k těm kolíkům přibíjí hřebíkem. Říká, že jsme tábor a ne cikánské ležení – nu někdy se moc nelišíme. No a v případě nouze – to když se někdo snaží nás tady přepadnout – zrovna nedávno to byl bráška našeho Jardy – tak potom si ten plůtek zobereme a ty tyčky – to je vám výborná věc na takové nezdvoračky.“

Se smíchem vyvolaným Prckovým vtipným vyprávěním prošli hoši branou. Teprve teď viděli vlajkový stožár v plné výšce. Hodně museli zaklonit hlavu, když chtěli vidět státní vlajku na jeho vrcholu.

„Vida – budou čtyři hodiny a mě končí hlídka.“ prohlásil Prcek. Na udivené pohledy Ládi a Aleše, ukázal k vlajkovému stožáru.

„Ten stožár a ten kruh na zemi pod ním – to jsou vlastně sluneční hodiny. Ta tráva uprostřed – to je tabukruh – do toho se nesmí šlapat – za to je kasar – moc dobrá věc na zlepšení tělesné kondice. Abyste rozuměli těm vlajkám – to není ozdoba! Na vrchu – to dá rozum – to je oddílová vlajka. Tam na ráhnu, to je vlajka státní a ty tři vlajky na druhém konci ráhna – ty označují, která posádka má dnes službu. Víte, my si u nás děláme všechno sami, a tak každý den slouží jedna posádka. Práce máme dost věřte! Vaření oběda, dřevo, nákup, pitná voda. A v noci i ve dne hlídky. Ty denní se neberou moc vážně – ale v noci to musí kla-pat jinak je zle.“

Za řeči prošli táborem – nahlédli do kuchyně, která hochy překvapila svým jednoduchým, ale účelným vybavením a úzkou stezkou došli k řece.

„Prosím tě, Prcku, proč je k tomu stromu žebřík? K čemu to lano?“

„Jo, Ládku, to je tobogánek. To je jen pro silné nervy. No vážně, představte si: Po tom žebříku vylezeš nahoru chytneš se tamhle toho vozíku a ten s tebou sjede do vody. Je to hrozně prima, ale poprvé prožiješ dost strachu, než se pustíš žebříku. Onehdy vám ...“ Ostrý hvizd píšťalky dolehl sem do tábora.

„Máme nástup – počkejte za chvíli příjdu“ vyrazil Prcek než si hoši stačili uvědomit, zmizel na stezce. A skutečně dlouho nečekali. A tentokrát se Prcek nevrátil sám.

„Nazdar Piškote – ahoj kluci“ a již si oba kamarádi tiskli ruce s chlapci z Bobří posádky.

„Výborně, že jste přišli, kluci. Nechcete nám pomoci? Víte, dva z nás museli na nákup a ještě se nevrátili. A za chvíli začíná hra – odstřelovaná plavba. Mohli by jste do toho jít s námi. A – hošani – to je tvrdá mela. Vy byste to zvládli, nejste přece padavkové!“

„Rádi Piškote, ale jaká jsou pravidla? Nikdy jsme to neviděli.“

„To je prosté hoši. Táhle na druhém břehu budou terče. Na ně budeme střílet. A přitom pojedete v těchhle nafukovacích loďkách. Vesluje se rukama – čili žádná věda.“ vysvětloval Piškot.

„Až na maličkost chlapci. To vám Piškot taktně zamlčel. Vy střílíte na terče z této loďky – o to nic. Jenže sami jste také terčem! Tady na břehu budou dvě posádky. A ty budou mít šišky. A těmi vám to střelení poněkud znepríjemní. A ono to bolí! To uvidíte!“ doplnil informace Mářa.

„No, rány se nebojíme, Mářo“ prohlásil za oba Láďa – „jen budeme-li umět a budeme-li moci! Dovolí nám to ostatní?“

„Jasně – to je hotovka! Už jsem o tom mluvil s kapitánem. Nemá námítky – a ani bych

mu to neradil! Jinak by měl na krku vzpouru!”

„Vzpouru” divil se Aleš, „to smíte?”

„Nesmíme – ale můžeme” řehnil se Prcek, „to je u nás často! On to kapitán nemá lehké! Ale pro pořádnou legraci pochopení vždycky najde.”

„Ten váš kapitán – toho bych rád poznal. Musí to být docela prima člověk” poznal k Prckovi a k ostatním hochům Láďa.

„Teda, čekáš-li obrovitého siláka s ocelově šedivými očima a démonickým výrazem v obličejí, to tedy budeš zklamaný. On je spíše opak toho. Je to starý člověk. Skutečně Láďo, mluvím pravdu! Vysoký sice je, ale má již také pořádné bříško. A takovou řadu nemocí, že se stále živí tabletkami. V životě toho mnoho prožil a také hojně zkusil. On o tom nemluví, to víme spíše od jiných. Snad právě proto má takové pochopení pro nás a naše dobrodružné touhy. Klukům on opravdu rozumí. Snad každý z nás již za ním někdy byl, když potřeboval poradit, pomoci. A on nikoho neodbude. Nikdy! A můžete si být jisti, že to co, mu v takové chvíli svěříte, nikdo se od něho nedoví. Jednou říkal, že si připadá jako ta vrba, v té básni o králi Lávrovi, do které kluci svěřují své starosti a potíže. On musí pomáhat a věřit, že to dělá jak nejlépe umí. Proto si ho vážíme – ne pro jeho sílu, obratnost – těchto vlastností mnoho nemá. Ale pro jeho obětavost, spolehlivost a skutečně hluboké přátelství k nám. Takový je náš kapitán. A to slovo – náš – to zvlášť zdůrazňují. Proto ho poslechneme když něco rozkáže. A on rozkazuje jen velice málo. Spíše nám vysvětlí a přesvědčí nás proč to nebo ono se musí udělat. A aby jste si nemysleli, že je to nějaký vážný a přísný člověk. To ne! Legraci on rozumí a žádnou nezkaží. To aby jste věděli, jak je to s těmi vzpourami!” mluvil Piškot kupodivu vážně. I ostatní hoši Bobří posádky k jeho slovům přisvědčovali.

„Však ho brzy poznáte!”

„To určitě – dokonce i jeho zástupce! A to bude mela, protože za chvíli vypukne děsný boj na odstřelované plavbě a páni Bobří nejsou připraveni. Kapitán vyhlásil přípravu na hru! Tak víte, co máte dělat!”

Všichni se ohlédli. Za nimi stál vysoký štíhlý hoch. Jeho výčitky tlumil chápavý úsměv.

„A hled' me návštěva! Jo – to jste vy, že – hoši co pomohli Bobrům, když se cvakli s pramicí. Vítejte u nás v táboře. A vy budete s nimi v posádce na dnešní hru? To je pěkná odměna za kamarádkou pomoc. Víte kolik ran dostanete při té plavbě?” tázal se s úsměvem. „A abychom se seznámili – já jsem Jarek.” Oba kamarádi mu podali ruce a řekli svá jména.

„My tě stejně známe Jarku. Ty jsi onehdy přivezl Česílka s tou dýkou v zádech tam k Danovi.” oznámil Láďa.

„A já, špatné svědomí se ozývá Jardo! Už tě odhalili.” Řehnil se Piškot.

„Tak Bobří i vy hoši” obrátil se na Láďu a Aleše „jdeme pro šišky, za chvíli je nástup”.

Kapitola XII.

„Pozor, hoši, pozor” odjíždí poslední z Kondorů. Je to Zdenek, ten je tvrdý, ten se rány nebojí, povzbuzoval svoji posádku Piškot.

Věděl, proč to dělá. Hoši v rozčilení boje začali svoji „palbu” moc brzy, když jen stěží na vzdáleného protivníka dohodili a tím pochopitelně ho stěží trefili. Potom samozřejmě už neměli čas a často ani čím házet v rozhodujících chvílích, když jezdci na svých lodích najížděli k cílům a stříleli. A šlo přece o to hlavně překazit střelbu. Hoši, kteří s loděmi ujížděli to věděli. Proto, pokud jim to proud a čas, který se také hodnotil, dovoloval, křížovali před nájezdem ještě daleko od střelců ze břehu a provokovali je k neuvěřitelnému plýtvání střelivem. Zvláště v prvních jízdách se to dařilo. Potom však již střelci poznali svoji chybu a čekali, až jezdci doplují co nejbliže k terčům, zastaví na chvíli své lodě, aby mohli střílet. V tu chvíli jsou nejzranitelnější. Dobře to vědí a snaží se tuto chvíli co možno zkrátit, vystavovat se ranám co nejméně.

Přesto ve chvíli, když zvedli z přídi svých člunů pušky, aby stříleli, začala voda kolem člunů doslova vřít, pod přívalem šišek. Ty se odrážely od boků loděk, od pažeb a hlavní pušek. A v hojně míře i od těl jezdců, na nichž zanechávaly jasně červené skvrny. Projet svůj povinný úsek. 5x vystřelit na terče na břehu a co nejvíce nastřílet, to opravdu vyžadovalo značnou vůli. Šišky rozstříkují vodu, tříští se o hlavní pušek, jejich odštěpky bijí do očí, oslepují, vodou nasáklé, těžké bijí do těl, působí bolest, loďka se kývá, cíl před muškou zbraně tančí – zkus v takové situaci přesně střílet. Všechno se v tobě bouří, chtěl by si utéci, ujet svým trapičům, zlostně vykřiknout, že se nenecháš bít, ale máš vědomí odpovědnosti k sobě, své posádce. Vždyť oni tím také prošli, také zkusili svůj díl bolesti, také ji se slzami v očích museli překonat a stříleli. Rychle, přesně! Jako na střelnici. A já bych zradil? Tož to ne! Třeba mě zabijete, ale střílet budu! A nejen tak, abych se zbavil broků, ale abych trefil! A co nejvíc!

Ano, tak uvažují ti na vodě. A co ti na zemi. Připadáš si jako lovec, čekáš až ti kořist sama přijde do rány a pak biješ. Tvrdě, nemilosrdně. Víš, že ten na vodě trpí, že chce co nejpřesněji zaostřit své terče, ale musíš mu v tom zabránit. Vždyť zásah ve chvíli, kdy chce zmáčknot spoušť, může mu ránu zkazit. Vždyť je tu i naděje, že bolesti bude tolik, že se vzdá, rychle bez míření své rány vystřelí a ujede z toho pekla. A každá rána, která jde mimo terč zvyšuje naději tvé družiny, naději na vítězství v této tvrdé hře i v celoroční hře oddílu. A potom, vždyť už jsi na vodě byl a prožíval jsi to, co tam teď prožívá tvůj soupeř. Tak ať si také užije. Anebo na vodu půjdeš. Potom ten, kdo je tvým cílem bude mít za cíl tebe. A nic ti nedaruje.

A proto tedy milosrdnost není na místě. Nikomu ji nedávej – nikdo ji nečeká. Ale ani ty ji nečekaj! Až to všechno skončí, potom si podáš s kamarádem, který je teď tvým soupeřem ruku, usmějete se na sebe, postěžujete si navzájem. Oběma se vám uleví. Ale teď ne. Teď jste soupeři. Tvrdými, nemilosrdnými. Skutečně! Tahle hra není pro chlapečky. Jak to říkal kapitán? I když jste věkově chlapci, v našem oddílu od vás čekáme činy mužů”. Ano, je tomu tak. Umět snášet hlad, žízeň, bolest, únavu. Nelekat se překážek, být věrný a oddaný. Schopný ke všem obětem pro své kamarády. Považovat čest a povinnost za hlavní zásady života. Jen takoví mohou v oddíle vydržet. A proto jsou v tomhle oddíle hry, které

se podobají životu. Ten se také s nikým nemazlí. Obstojí v něm jen lidé perfektně připraveni. Tvrdí a nesmlouvaví, ale čestní a pozorní. A může být lepší hra pro vyzkoušení odvahy, pevné vůle, pohotovosti a schopností, snést bolest? Snad nikdy v životě necítili Aleš a Láďa tak silné vzrušení. Tahle hra je skutečně uchvátla. Ano. Cítili to zcela jasně. Toto je život! Život tvrdý a právě proto tak krásný! Je to boj, skutečný boj, s bolestí a nadšením, s bolem a s jeho přemáháním, s vědomím přesnosti i ve chvíli, kdy se chce utéci. Je to skutečnost zastoupená hrou! Cítili se naplno členy posádky Bobrů. S nimi stáli v řadě při nástupu. S nimi cítili napětí při losování pořadí ve hře. Spolu s hochy této posádky pozorně čekali na břehu příjezd lodí soupeřících družin. S nimi měli radost z úspěchu a rmoutilo je, když se nedařilo překazit „jezdcům“ jejich střelbu. A potom náhle vše skončilo.

„A teď jdeme na to sami! Chlapci, teď záleží všechno na vás. Vydržte! Bude to tvrdé“ – napjatým hlasem tiše mluvil Piškot.

Stáli u nafukovacích loďek a věděli, že malý kousek po proudu na ně čeká strach a bolest. V duchu vážili své schopnosti: Vydrží!

„Tady máte každý svých pět broků. Dejte na ně pozor! Nikam je nepokládejte, snadno se ztratí. A pamatujte, že vzduchovku nesmíte namočit. To se raději uopte – ale zbraň musí zůstat suchá! A pojedeme asi takhle. Je nás celkem osm. Půjdu do toho první já se Střelcem. Potom Vodník. Po něm byste měli jít vy Láďo a Aleši. No a poslední Mára a Prcek. Ono jde o to, buď to vymlátí všechno na ty první a potom bude záležet, aby ti poslední stříleli přesně. Nebo budou šetřit na ty poslední. Potom všechno, co nastřílíme, bude hlavně v té první půlce. To těžko říct. Sami nejlépe uvidíte. Tak přesně střílejte a vždy jen na jistý cíl. A hlavně vydržte! A uvidíte, že to všechno dobře dopadne. Tak – jde se na věc.“

S plánem, jak jej Piškot navrhl, posádka souhlasila. Takže teď jen... Kormidelník spolu se Střelcem usedají do svých lodí. Poslední pohled na kamarády, zdvižené palce – „zlomte vaz, kluci!“ Čluny odráží od břehu. Vzápětí je uchopí proud, proklouznou soutěskou mezi kmeny a mizí za záhybem řeky. Šumění vody přehlušuje křik tam dole u tůňky, kde na skalách levého břehu jsou připraveny terče. Nyní zbývá jen povel Jarka, který stojí u záhybu. Ten vidí tam dolů, ale mlčí. Neulehčí Bobrům jejich napětí! Potom vyjíždí Vodník a Vrták. I když mají v tvářích vzrušení z toho co je čeká, dokáží se povzbudivě usmát na Aleše a Láďu. I oni zmizí za skalami. Oba kamarádi na sebe pohlédnou. Ne – nesmí zklamat svoje hostitele. Ten pohled slibuje pomoc a důvěru v přítele. Potom přicházejí Piškot se Střelcem. Nesou loď a vzduchovky. Střelec má krvavý šrám nad okem.

„Hernajs, naházeli na nás snad všechno, co tam měli. To byla mela, že jsem pro samé šišky ani neviděl na mušku. Úplná chumelenice. Ale něco v terčích bude, to vím jistě“ – řehnil se nezmarně.

„Jó – vletěly na mě šišky asi z celého polesí“ – ušklíbl se Piškot – „ti, ale škubli za špagát. Tak tady jsou loďe a flinty, kluci, teď na to jdete vy!“

„Nabijte si první broky už cestou – to se vyplatí! Ať tam nejste v tom pekle zbytečně dlouho“ – křikl na ně ještě Střelec, když odráželi od břehu.

Cítili, jak proud uchopil jejich loď. Poslední pohled na kamarády. Vidí jejich povzbudivé úsměvy i starostlivost o ně. Ale potom již není na úvahy čas. Rychle jako myšlenka

se objeví soutěska mezi kameny, několik pohybů rukama, téměř jakoby náhodou, zavede loď mezi ně. Letmý pohled po kamarádovi – ano už i Aleš projel – loď letí zátočinou a rychle zpomaluje směrem k tůňce. Ruce mimoděk uchopí pušku – do dlaně spadne vyplivnutý brok – rychle zasunout hlaveň a už je to zde! Ano, vidí první terč! Láďova loď se vlivem proudu stáčí. Spíše vytuší než uvidí, jak těsně za jeho zády projela loď Alešova. Teď už jsou v tom oba! Ale teď se nemůže o kamaráda starat. Jediné, co před sebou vidí je terč na břehu! Levou rukou uchopí znovu odloženou pušku, pravý ukazovák se sám provleče lučičkem ke spoušti a pravé oko hledá přes hledí a mušku cíl. A vidí jen ten. Mne to, jak se voda kolem loďky přívalem šišek, necítí jejich nárazy do loďky. Teď – teď se dostal terč muška a hledí do jedné roviny. V tom prudká bolest šlehne z krku až kamsi k mozku. Ne – nepovolit! Prst na spoušti, mimoděk prudce zmáčkne spoušť. Láďa cítí otřes pušky – vystřelil! Ale ta bolest od krku šlehá stále krutě.

„Nesmím na to myslet, ... nesmím!“ – říká si. Ruce cloumají vzduchovku – ústa sama vyplivnou do dlaně další brok. Proud vody zatím sám snáší loď k druhému terči. Tak výborně! A budeme střílet dál! V tom prudká bolest a proud slz téměř oslepí pravé oko. Proklatě, takhle se nedá střílet! Ramenem pravé ruky si utírá tu vláhu z očí – nejsou to jen slzy! Ale honem střílet – vždyť terč se počíná vzdalovat! Rychlý pohyb – hledí – muška – terč – ano, tak to má být! Cosi narazilo do hlavně, ale už je to zase dobré – pal! Ano – teď jsem trefil – to je jisté! A už se blíží další terč! Proud vody náhle vyšlehně od boku lodi – uť tohle bylo hodně blízko, ale přece jen vedle. Co asi dělá Aleš?

Ten měl neuvěřitelné štěstí. I když příval ran nebyl o nic menší, první brok vystřelil přesně a ani jednou nebyl sám zasažen. Ale potom štěstí skončilo. V okamžiku, když zasunoval do hlavně k dalšímu výstřelu, roztránila se o ní těžká šiška. Prsty prudce zabořily a brok, který byl z nich vyražen zmizel ve vodě. Vzápětí vystřelila bolest do týla jeho hlavy. Ohlédl se po tom, kdo jej tak krutě zasáhl a další šiška mu narazila do tváře. Slzy mu vytryskly z očí. Té bolesti bylo najednou mnoho! Pocítil zoufalou touhu utéci z tohoto přívalu ran. Mimoděk rozevřel prsty a pažba pušky jej udeřila do kolena. Ze všech stran ho zalévaly výstřiky vody. Uvědomil si křik ze břehu: „Dostal to, má dost! Hurá!“ – zakřičel kdosi. Ale do toho hluku, bolesti a zoufalství, zaslechl i slabý, téměř neslyšitelný hlas – hlas kamaráda. „Aleši – Aleši! Jedu k tobě, vydrž!“

Jeho pravá ruka bleskově hmátla po zbrani. Ano je tu! Nespadla do vody! Sláva, zachytila se na kolenou! A hlavou mu bleskla myšlenka – povinnost! A co tady dělá! Vůbec si neuvědomil, jak dostal nový brok do hlavně. Teď míří! Druhý terč již ale minul. Nevadí ještě jsou tři. O to lépe musí střílet! Koutkem oka zahlédl Láďu. Puška ležela na předku člunu a rychle zabíral rukama. Vedl svoji loď mezi něho a střelce.

„Díky, kamaráde, díky ti!“ Bílý čtverec terče je zrovna na mušce. „Pal!“ A zasáhl. Je si tím jist! A boj pokračuje! Voda oslepuje oči. Zdá se, že rány prší ze všech stran. A opět je tu terč! A s ním i další bolest. Ale už ji jaksi nevnímáme. Hledí, muška, cíl – pal! A potom náhle už není broků. Není už ani na co střílet. Dokázali jsme to! Dokázali! A teď pryč z toho pekla! A tady je břeh. Kdosi nám podává ruce.

„Výborně kluci, byli jste hrozně fajn! Skutečně. Nastříleli jste možná nejvíc! Jste prima!“

Kamarádi z Bobří posádky jim tisknou ruce. Láďa s Alešem cítí hroznou únavu. Jako

by ušli spoustu kilometrů. Bolí je snad každá část těla. Ale jsou šťastni. Vždyť překonali sami sebe. A vždyť jim podávají ruce snad všichni z osmičky. Tak takhle tedy vypadá štěstí...

Kapitola XIII.

Husté šero se změnilo ve tmou. Oba kamarádi šli po klikaté cestě údolím zvolna. Dnes nemusí pospíchat – vyjednali si doma povolení přijít později. Stálo to kus námahy při práci na zahrádce, ale teď jsou tomu velmi rádi. Prožili opravdu rušný den a mají oba o čem přemýšlet. Proto ta volná a klidná chůze. Les dýchá vůni jehličí a pryskyřice. Občas prolétnou tmou zářivý bod svatojánské mušky. Vlevo nad údolím jasně září dvojité W Kasiopei. A téměř kolmo nad sebou vidí nepravidelný pás mléčné dráhy. Noc je opravdu krásná. Ale rozhled po obloze jim brzy znemožnila stěna lesa a houští dubiny, které přilehlo ke stezce z lesa z druhé strany. Větve stromů se nad nimi téměř spojily a dosavadní příjemný pocit z krásy noci se změnil v tíseň. Oba hoši se k sobě mimoděk těsně přiblížili. I jejich tichý hovor se ještě více ztlumil. Aleš, který byl silněji ovlivněn prostředím, se několikrát ohlédl k lesu. Jeho vnímavá povaha více působila na jeho klid.

„Ty – Láďo – mě se zdá, jakoby ...“

Tichý, ale ostrý hvizd přerušil jeho slova. Oba hoši se zarazili.

„Slyšel jsi!“ – šeptem se otázal Aleš.

Více vytušil než-li uviděl přikývnutí svého přítele. Ale ono písknutí bylo tak krátké, že oba získávali dojem preludu. Úplné ticho okolí je v tom ještě více utvrzovalo.

„Snad nějaké zvíře!“ – šeptem se ozval Láďa. Ani on se necítil dobře v tomto – náhle cizím a hrozivém prostředí.

Ještě chvíli mlčky stáli. Snad oba současně uslyšeli to tiché, doposud vlastně nevnímané šumění lesa.

„Skoro bych řekl, že se mě to jen zdálo, ale také jsi to slyšel!“ Váhavě vykročili.

„Nezdálo Láďo – já jsem slyšel z lesa něco jako kroky již o chvíli dříve, proto jsem se tam díval!“ – šeptal Aleš znepokojeně.

Mimoděk zrychlili krok. Od cesty zde odbočovala úzká a strmá stezka vzhůru do lesa. Všimli si jí již odpoledne, když šli do tábora. Chvíli tehdy váhali, kudy jíti. Nyní pohlédli současně do hluboké tmy na ní. A více vytušili než-li uviděli temný obrys postavy. Úlek jim na okamžik zarazil chůzi, ale vzápětí, poslušni stejné myšlenky, rychle vyrazili po cestě. Stejná temná postava však náhle jakoby se zhmotnila ze tmy i tam. Krátký oslnivý záblesk je zarazil na místě. Před očima jim zavířily barevné kruhy a tma potom byla ještě horší a hlubší. Slyšeli rychlý tep vzbouřené krve.

„Proč ten spěch – hošani? Že by strach?“ – uslyšeli tichý trochu výsměšný hlas před sebou. „To není hezké – utíkat před námi – a stejně není kam!“

Mimoděk ustoupili zpět, ale tvrdý stisk rukou na rameni je opět zarazil.

„Ale – ale – to není zdvořilé vrážet do pokojných lidí v lese. Ti by se mohli urazit a třeba i rozzlobit. A to by nebylo dobré – tedy, hlavně pro vás!“ – ozvalo se ze tmy za nimi.

Zcela zmateni ztrnuli na místě. Téměř si ani neuvědomili rychlý, pátravý pohyb ruky po zádech a ramenech. Silný úder do zad postrčil Aleše vpřed. Úplně oslepen zatápal rukou do tmy, ale vzápětí cítil bolestivý stisk, který mu ji zkroutil až klesl na jedno koleno.

„No – takhle vypadáte rozhodně lépe a uctivěji“ – uslyšeli hoši hlas zepředu. „Od které doby se toulají hoši z tábora osmičky v noci po lesích?“

Neodpověděli. Bolestivá a potupná poloha oba velmi zlobila, ale chápali, že v součást-

né chvíli, oslepeni světlem a sražení na zem, žádnou šanci nemají.

„Nejste zrovna upovídání, ale rádi slyšíme na naše otázky odpovědi!“ – tento hlas zněl zezadu a zároveň zesílilo bolestivé zkroucení Alešovy ruky.

„Nejsme ...“ – vyrazil ze sebe zmožen bolestí. V zápětí cítil, že sevření povolilo.

„Copak nejste ..., lépe býti rozumní, hoši... a nejlépe mluvit celou větou!“

„Nejsme z tábora ... byli jsme tam na návštěvě, jsme přátelé s jednou posádkou“. – Ládův hlas zněl vzdorně.

„Tak!“ – krátce a ostře zaznělo ze tmy.

Chvíli bylo ticho. Lád'a se pokusil vstát, ale silný bolestivý úder mu to znemožnil.

„Jen klid. Ke šlechtě těchto lesů je lépe chovat se uctivě. A zbytečně o ní nemluvit. Naše ruce jsou velmi dlouhé, mnohé a umí býti dosti zlé. Tak pozor!“

Silné oslnivé světlo je opět oslepilo. Mimoděk si oba zakryli rukama oči. Ten náhlý úder světla byl až bolestivý. Potom si uvědomili, že jsou volni. Těžce a tápavě se zvedli na nohy. Když počali opět rozeznávat obrysy lesa kolem sebe, poznali, že jsou sami. Se směsí zlosti, vzdoru, zmatku a doznívající bolesti se vydali na cestu domů beze slov.

Kapitola XIV.

Slunce páli jako zběsilé a v kůlničce chaty je k zalknutí. Oba kamarádi pracují mlčky. Zamlklí jsou vlastně již od rána, což jim vynesla dokonce i pochvalu, když beze slov odporu odešli sem splnit svůj „denní přiděl práce, abychom tady mohli žít“, jak jim vysvětlil nutnost řezání a štípání polen Alešův otec. Ani teď, když jsou sami, není jim do řeči. Těch dojmů z minulého dne bylo přece jen trochu moc. Radost z nového přátelství z hochy od Bobří posádky jim kazí divoká a pokořující událost z nočního návratu. A také trochu tíseň. Co znamenal ten zvláštní příběh na cestě?

„Uf – ale začínáme žítí napínavě“ – proběhl si Lád'a a utřel si hřbetem ruky pot z čela. „Jako v nějaké detektivce! Přepadení tajemnou „šlechtou lesů“ – to budou Bobří koukat až jim budeme vyprávět!“

„Hm ... ale ...“ Aleš zasekl rázně sekerku do polena na špalku a zamyšleně vzhlédl k Lád'ovi - „myslíš, že bychom měli?“

„A proč né?“ – sluneční ráno zahnal, zlé pocity včerejší noci z Lád'ovy mysli. „Vždyť je to až neuvěřitelné dobrodružství! A nemyslím, že bychom se vážně museli bát těch jejich výhrůžek. Co nám mohou udělat? Ani včera se vlastně nic nestalo! Nebo snad ano?“ – dodal, když viděl nesouhlas v Alešově tváři.

„Nic moc, jen že ještě teď mám oteklé levé rameno. Ten, co mě držel, měl pracky, jako svěrák, vůbec jsem neměl šanci. Ale o to nejde! Asi jsem přitom ztratil nůž nebo už dříve – ani vlastně nevím. To mě dost mrzí, ale ani o to nejde. Měl jsem sice dosti strachu – konečně myslím, že i ty ..“ – dodal a pohlédl na Lád'u, který váhavě přikývl, ... přece ale jen jsem nebyl hluchý. Tak za prvé nás pokládali za členy tábora – vzpomínáš? Byla to hned jejich první slova, a když jsme řekli, že nejsme, bylo chvíli ticho. Asi nás považovali za někoho jiného! – A potom ta jejich výhrůžka: ... Ruce máme dlouhé a mnohé ... asi je jich více než jen ti dva. A úplně nakonec – nebude to vypadat jako chlubení s dobrodružstvím? Kdo ví, jaký vztah mají k oddílu? Vůbec si myslím, že bychom – alespoň teď, až půjdeme do tábora – měli zatím ještě mlčet!

“No, já měl spíše vztek než strach, ale máš i kus pravdy! Nijak zvlášť statečně jsme se tam zapřeli. Dobře – budeme mlčet – ale vyptávat se nenápadně můžeme a potom uvidíme! A vůbec – dělej Aleši – tvůj tat'ka sem jde!“

Kapitola XV.

„To slunce se dneska zbláznilo! Jediné, po čem toužím, je zapíchnout své ohořelé tělo kamsi do vody a nevylézt z ní až večer“: odpověděl Láďa, když šlapal se svým kamarádem sluncem rozpálenou cestu k údolí - : „... už abychom byli alespoň ve stínu!“

Ten povzdech byl oprávněný. Slunce opravdu páliło ze světle modré oblohy krutě. Vzduch nad cestou se žářem chvěl a oba hoši se co chvíli oháněli po zuřivě kousajících mouchách.

„Možná přijde bouřka.“ – odpověděl nepřiliš ochotně Aleš, kterému se vedrem nechtělo ani mluvit a starostlivě pohlédl na oblohu.

Zatím tomu nic nenasvědčovalo. Naštěstí stín se blížil, jak ubývalo cesty, a když hoši vstoupili pod koruny stromů na cestě v údolí blaženě se na chvíli zastavili.

„Sečkej, poutníče, zde blaho jest mě býti“ – zadeklamoval Aleš a na důkaz toho se svalil zády na zelený koberec trávy vedle cesty.

„Uf“ – odpověděl stručně jeho spolutryznitel, který ho ochotně napodoboval. Chvíli příjemně a povzbudivě.

„Včera večer nám to šero tady nebylo tak příjemné“ – poznamenal Aleš, když se opět posadil – „ono všechno má i horší stránky!“

Dosti neochotně vstali, ale ležet zde na trávě nebyl jejich dnešní cíl. Vydali se opět na cestu. Zvolna došli k odbočce strmé stezky. Zde se opět zastavili a mlčky se chvíli rozhlíželi. Les tiše, konejšivě šuměl, ale pocit tísně, který se dostavil, zahnat nedokázal.

„To je divné, jako by nás tu někdo pozoroval“, tiše řekl Aleš.

Pátřavě se rozhlížel kolem. Ale sluncem prozářený les ani oslnivá zeleň dubiny zřejmě nikoho neskrývala. Přesto byl rád, když Láďa vykročil mlčky po cestě. Necítil se dobře v tomto místě, kde prožili v noci své dobrodružství. Zelený tunel nad cestou se zvolna rozšiřoval.

„Počkej, stůj chvíli“ – zarazil Láďu. S otázkou v očích otočil se jeho kamarád na něj.

„Ale nic, jen se mi něco zdálo!“ – dodal trochu stíněně a byl vděčen za jeho přátelský, povzbudivý úsměv. Zvolna došli k bráně tábora. K jejich údivu ani v ní ani na věži nikdo nebyl. Marně se rozhlíželi po hlídce. Všude jen hluboké ticho. Váhavě prošli do tábora. I stany byly prázdné.

„Posádka byla vybita indiány a zbytek umřel na mor a černé neštovice.“ – s úsměvem se otočil Láďa na Aleše a dodal: „Tady není ani živáčka!“

„Ale to není rozumné, nechávat tábor tak prázdný!“ – divil se Aleš – „co kdyby sem přišel někdo cizí a chtěl by třeba ...!“

„O to, co by chtěl, by si musel slušně požádat nebo by dostal to, co nechtěl!“ – ozval se za nimi klidný hlas.

Překvapení bylo tak dokonalé, že se oba hoši při otáčení srazili rameny. První se vzpamatoval Láďa. „My jsme sem přišli ...“ – ohlédl se po Alešovi – „... za chlapci od Bobrů. Známe se s nimi.“

My jsme nechtěli ...“ – zmateně zmlkl.

„Ale ano – však já vás znám – nač ten zmátek? Však jste se včera zúčastnili „odstřelované plavby.“ Ale dneska jste bohužel, nepochodili. Já jsem tady totiž sám. Celý oddíl je

na sjezdu řeky.“ – s chápavým úsměvem řekl neznámý.

„Ano – jistě si vzpomínám ještě z vlaku, že ty jsi – že ti říkají Česílko?“ – povzbuzen přátelským chováním odhodlal se k řeči Aleš.

„Správně – mladý muži – správně – tak mě říkají od těch dob, co jsem se stal členem osmičky. A to je již dávno!“ – s úsměvem podával ruku oběma kamarádům.

„Ale vylekal jsi nás – objevil ses jako duch! Mysleli jsme, že je tábor prázdný a bylo nám to divné“ – řekl Láďa. – „a ty tady hlídáš?“

„Tak trochu, ale nemyslete, že jsem zaspal! Víím o vás již, když jste šli po cestě. Tomu se nedivte – odchovanec posádky Stopařů to musí umět! A potom – tohleto údolí má několik zvláštností. Tady jsou místa, kde není skoro slyšet i jen na několik kroků a zase jiná, kde je slyšet velmi daleko! Někdy i vidět – i ve tmě,“ – dodal s úsměvem.

„Tak to je další zvláštností údolí správných hochů, zase vííme o něco více. A ty – Česílko – slyšeli jsme o Údolí motýlů – tam ve vlaku – kde to je?“ – otázal se Aleš.

„To není taková záhada – je to jedno a totéž! Ten první název je od Danových „vlčků“, ale my říkáme Údolí motýlů – tady podle jejich krásných létajících diamantů“ – mávl rukou kolem sebe.

Za řeči došli k řece. Bylo to zde mnohem příjemnější nežli v sluncem nezapáleném táboře. Tiše šumící koruny stromů dávaly chladivý stín spojený s chladem vody. Hezké prostředí lákalo ke sdílnosti. Oba kamarádi se vyptávali a Česílko ochotně odpovídal. Tak se dozvěděli zajímavého o tomto oddílu vodáků a dobrých kamarádů. Ke svému údivu zjistili, že malá a skromná klubovna je vlastně velice blízko jejich obydlí a že kolem ní asi již mnohokrát prošli. Poznali i řadu zvyků a zákonů, které vedly hochy oddílu k takovému způsobu života v němž hlavní záhadou je čestnost, přátelství, obětavost, ale které učí i odvaze, síle a pracovitosti. „To víte je toho hodně – ani zdaleka jsem vám všechno neřekl, to by jste tady museli sedět ještě moc dlouho a já mám za povinnost hlídat tábor“, zvedl se Česílko k návratu. U brány tábora se rozloučili již známým dvojitiskem rukou. Teď přece již znali jeho význam ...

Kapitola XVI.

Vstávali tento den brzy. O dobrém vyspání, alespoň dle Lád'ových slov, nemohlo být ani řeči, ale chtěli užít dne opravdu naplno. Když se včera večer vrátili, našli na stole v chatě lístek, že Alešovi rodiče odjeli a vrátí se až druhý den večer. Poznámku o dobrém chování stručně přehlédli a indiánským křikem vstali svou svobodu. V noci potom došlo k tomu, o čekali vlastně již minulý den. Zrovna zhasli a vlezli v „kajutě“ do postelí, rozsvítilo se nebe klikatým bleskem. A potom již šel jeden za druhým. Nikdy by nevěřili, jak silně dovede hučet les v takové vichřici. Na spaní nebylo ani pomyšlení a v jednu chvíli museli držet okno v jejich „kajutě“, protože se báli, že by ho vítr prostě vymáčknu. Bouřka se uklidnila až pozdě po půlnoci, ale silný déšť je svým hučením uspala.

Ráno bylo však opravdu krásné. Sluníčko svítilo a vzduch byl nádherně svěží. Se snídáním se nezdržovali, kus chleba a salámu do kapsy a hlavně rychle ven, za kamarády do Údolí. Teprve venku poznali, co dokázala noční bouře. Silnice pokryta pískem, šterkem a ulámanými větvemi je dovedla až k mostu, přes Odru.

„Podívej!“ Toto slovo pronesli oba najednou zároveň ukázali na řeku.

Pohlédli na sebe – uvědomili si společnou myšlenku a znovu se obrátili k řece. Ani ji nepoznali. Tentokrát, když se pokoušeli o lanovou lávku a seznámili se v Bobry, se jim zdála divoká. Ale dnes? Ten hučící hnědý povrch – to jako by nebyla ani ta jejich známá řeka.

„Človče – jak asi dopadli v táboře?“ otočil se Aleš na Lád'u s úzkostí v hlase. Viděl, že i on si v duchu tu otázku položil. Náhle, odpověděl, však jen stručně: „Jdeme!“ Nebylo to snadné. Lesní cesta se proměnila v takřka bezedný močál a jen zvolna se po ní dostávali vpřed. I zde bylo vidět spoušť, kterou způsobil vítr. A nebyly to jen větve jako na silnici. Museli přelézat i vyvrácené stromy. Potom slyšeli zvuk pily a mladé hlasy. V zápětí poznali i známé tváře.

„A – jdou nám pomocníci! Výborně! Jako by jsme si vás byli přivolali!“ hlásil Česílko. I ostatní hoši se narovnali od své práce a podávali jim ruce.

„Já vždycky říkal, že tomuhle oddílu pomáhá kde kdo!“ Pind'a zasekl sekeru do padlého kmenu a proběhl se. Uf – bouřka – potvora! To byla mela, co – hošani!”

„Počkejte chlapci! Tady je nás dost a potřebujeme hlavně takové, co to dobře znají“ – zarazil ochotu obou kamarádů Bukanýr.

„Víte co – dál je už cesta čistá, dojdete do tábora, ať nám sem pošlou něco k jídlu, jsme tu už od svítání!”

„A taky k pití – a nemusí to být jen voda – té jsem si užil dost,“ podotkl Pind'a za souhlasného mručení ostatních. „A kdyby tam byl někdo s lesní zprávy, vzkažte mu že cesta bude průjezdná tak za dvě hodiny!”

Rozloučili se jen krátkým zamáváním. A již po několika krocích zaslechli zase jejich pilu...

Kapitola XVII.

Svoji zprávu vyřídili hned u brány tábora, kde uviděli kapitána s dvěma muži v zelených uniformách lesáků.

„To je výborné, hned jdu telefonovat, že budou moci naši přijet s nákladáky. Opravdu velice vám děkujeme za rychlou pomoc! Však víte – je nás zoufale málo a ta bouřka natropila mnoho zla. Hlavně, že cesta bude volná ...“

„Vodu nechce – chtěl by pivo – ne? Dostane čaj a nebude si vybírat! Hledáte – li Bobry, jsou u přístavu!” odpověděl na vzkaz sdělený oběma kamarády kormidelník Stopařů Agáta v kuchyni. „A nezdržovat – máme fúru práce!” Přátelský úsměv a stisk ruky však dokázaly, že svoji strohost nemíní nijak vážně.

„Však vidíte – Bobři jsou ve svém živlu!” uvítal je v přístavu Jarek.

Chlapci po pás ve vodě přibíjeli nové vzpěry můstku. Silný proud jen strhával těla i dřevo. Ale práce šla přesto rychle.

„Tak ještě tenhle „šprajc“ a bude to dobrý!“ Kormidelník Piškot se otřepal a podával Lád'ovi i Alešovi mokrou ruku. „Uf – ta ruka – ta nebyt teplá – řekl by náčelník Siuxů „Chlupatá noha!“ Jarku – přišli nám kámoši – pustíš je s námi?”

„Já vím – Bobři – budete potřebovat každou ruku, ale mám obavu. Nebude to malíčkost! Vidíte tu vodu! Co když se „čochtete“?”

„Hele – nepřipomínej dávnou minulost! A vlastně, když jsme se „čochtli“. Tak zrovna oni nám pomohli!“ „Neboj. Zpátky přijdeme všichni a celí!”

„Tak – Bobři – jdeme se nakrmit – vy nejdete s námi a jde se na věc!“ – obrátil se Piškot na posádku i oba hochy. „A že vy nevíte kam jedeme! No jo, nevíte, jak by jste mohli. Ztratili se nám dvě lodě – no, fakt! A to je moc divný, protože byly pevně přivázány a ještě propojené mezi sebou!“

DÍL II.

Kapitola I.

*My pluli dál a dál
V neznámé kraje
Kde vlnka s vlnkou
Spolu si hraje.*

My pluli dál a dál – v zelený háj –

My pluli dál a dál – v neznámý kraj.

Tichá a zadumaná písnička zvolna dozněla. Stejně tichá a trochu i smutná jako liduprázdný park v houstnoucím šeru podzimního dne. Oba hoši, kteří ji zpívali a jeden z nich ji také doprovázel na kytaru, cítili v sobě stejnou náladu, jaká byla v ní šeru, které je obklopující. Snad proto sem s kytarou zašli. Chtěli být sami, se svými myšlenkami. Slova v tomto prostředí se zdála násilná a zbytečná. Překáželo to proudu myšlenek stejně jako ruch a shon ulic, ze kterých si sem utekli. Jako třetí mohla být právě ta písnička, která před chvílí dozněla. Zdálo se jim, jako by žlutnoucí a zvolna opadávající koruny stromů, jí tiše opakovaly.

Tuto písničku – a ještě mnoho dalších – se naučili daleko, až v tom kouzelném údolí, které jedni jejich přátelé nazývají „Údolím správných chlapců“ a ti druhí, na které tak často mysleli, „Údolím motýlů“. Ti jejich kamarádi, se kterými prožili část nádherných prázdnin a do jejichž party se už vlastně také počítali. A s nimiž se za tak dramatických okolností rozešli. Či vlastně ani tak to přesně nebylo! Mnoho podivných a tajemných příhod, které kolem nich prolétly jakoby v divokém víru, vlastně ani dost dobře nechápali. Neznali svoji roli v tom zvláštním dramatu. Jen jedno bylo jisté: ač se snažili, jak nejlépe uměli, aby dokázali proti nim. Bylo to jako začarovaný kruh! A roztočila ho jen malá zcela zbytečná neupřímnost! Nedokázali se svěřit, s jednou svojí příhodou, svým novým druhům. Obávali se, že by jim snad nevěřili ... A vše další bylo vlastně následkem této je-diné chyby! Když potom dokázali sebrat všechnu svou odvalu, a rozhodli se vše vypovědět, čekala je poslední rána. Tábor chlapců se kterými je poutalo tolik pěkných, společných plánů a zájmů, již nenašli ... Skončil jen jeden, jediný den dříve, než se k tomu odhodlali. Na to, co bylo dál již tolik vzpomínek vlastně ani není. Do konce prázdnin zbývalo již nemnoho dní. Toulali se spolu po údolí, navštěvovali místa, kde tolik prožili a dívali se jak jsou náhle pustá a bezvýznamná. Sedávali na skále nad řekou tam, kde stával tábor a dívali se do rychlé vody, která pod nimi jakoby netečně proudila. Chvillemi se jim zdálo, že slyší mladé hlasy kamarádů, vodácké povely, údery pádel a ten tichý, nenápadný zvuk vody, narážející na dno lodí. V uších jim zněly písničky, které slyšel zpívat ať již u ohňů malých Vlčků – Danových svěřenců, či z lodí a vlastně z celého tábora vodácké Osmičky. Vzpomínali na jejich slova a melodii a dost se jim dařilo některé zahrát a zazpívat.

Potom se vrátili domů. Zase nastal ten jednotvárný kolotoč dnů. Škola, učení, chvíli volno, drobné denní povinnosti ... Zkusili navštívit klubovnu Vlčků. Ale byla s tím potíž.

Líbilo se jim mezi nimi, ale brzy poznali, že dojíždět autobusem do sousedního města zabírá hrozně moc času. Dostávali se domů až pozdě večer, když chtěli být až do konce jejich schůzek. S tím, pochopitelně, brzy nesouhlasili jejich rodiče a i oni sami pochopili, že tohle není to pravé řešení.

Konečně řekl jim to i Dan: „Chlapci, Láďo a Aleši, jsem opravdu rád, že se vám u nás líbí, ale sami vidíte kam to vede! Když se budete chtít zúčastnit všech našich podniků časově to nemůžete zvládnout. Vždyť na cestě strávíte téměř tři hodiny! Rádi vás mezi sebou uvidíme jako milé hosty, hoši, ale jako členy – to prostě nejde!“

A potom, v ten vážný večer, kdy spolu takto mluvili, jim ještě zcela taktně a opatrně naznačil, že vhodný oddíl mají přece doma, dokonce velice blízko svého bydliště. Oba kamarádi věděli, že Dan má pravdu, ale nedokázali se ani tenkrát svěřit se svými obavami a starostmi. Chápali, že to myslí dobře, ale, že nemůže znát, co všechno prožili a jak tvrdě museli zaplatit za jednu jedinou chybu. Potom ještě občas dojížděli na větší výpravy, které „smečka Vlků“ pořádala, ale jak postupoval čas a blížil se podzim bylo jich stále méně a oba hoši chápali, že toto vše je vlastně jenom náhražka. Vypravili se ke klubovně vodáků, která byla ve starém domku na pokraji malého zpustlého parku uprostřed města. Šli k ní zvolna, nohy jim svazovala úzkost ze setkání a byli vlastně rádi, když zjistili, že je uzavřena a že v tomto dni v ní nikdo není. Úzkostlivě se vyhýbali setkání s jedním ze starších hochů – Pištíkem – který bydlel blízko nich. Uchylovali se na osamělá místa a uzavírali se stále více pouze do svého vzájemného přátelství.

Tento způsob života je zavedl až k značně poškozené lavičce na jedné boční cestě velkého lesoparku v jejich městě. Stalo se jejich oblíbeným místem. Nebyli zde rušeni, protože do těchto míst přišel jen málokdo jinak četných návštěvníků této největší vlastně jediné zeleně jinak čistě účelových staveb průmyslového sídliště. Trávili zde sami dva jen se svou kytarou velkou část svého volna. Ani jim moc nevadilo, že dny jsou stále kratší a chladnější. Alespoň byli méně rušeni. Tiše si zpívali své oblíbené písničky, které jim připomínali prázdniny a dokonce i z těch si vybírali hlavně takové, které se hodily do jejich nálady a konečně i do prostředí ve kterém v této době tak často pobývali. Tak tomu bylo i dnes. Už dříve se naučili společně mlčet. Znali ty chvíle, kdy jsou slova zbytečná, kdy jeden rozumí druhému i bez nich jen malý pohyb ruky, krátký pohled .. A proto po skončení písničky bylo dlouhé ticho ...

Kapitola II.

„Ty Láďo, věříš na osud?“ Aleš porušil ticho jen polohlasem. Pohlédl na svého přítele. Viděl jen temný obrys jeho hlavy a slabý lesk očí. Odráželo se v nich vzdálené světlo parku. Potom se udiveně ohlédl na Aleše. „Osud, člověče, o tom jsem nikdy nepřemýšlel. Víš já mám pocit, že každý žije taj jak chce a jak se mu daří to, co chce. Ty myslíš jako, že to co člověk prožívá je už předem nějak určené? Dobře snad – ale jak mám poznat, co je osud a co jsem se rozhodl?“

„Víš, Láďo, já mám na mysli nás dva. Oba se snažíme mít hodně dobrých kamarádů, prožívat s nimi správná dobrodružství, poznávat život a tak ... Ale ať děláme co děláme, když už jsme u cíle najednou – bác! Všechno se náhle pokazí. Snažíme se to napravit, zdá se, že to bude už dobré a zase – bác! A znovu je všechno špatně. Není to snad náš osud?“

Aleš opel kytaru o lavičku a trochu bezradně rozhodil ruce. V jeho hlase byl smutek. Láďa věděl, že to vše jeho druh prožívá mnohem silněji nežli on. Vždycky byl více veselý i více smutný. Snad proto se naučil hrát na kytaru. Vždycky s ní vyjadřoval to, na co mu nestačila slova, co chtěl sdělit svému okolí, ale netoužil při tom, aby každý jeho city chápal. Viděl, že mu málokdo rozumí – snad jen Láďa, ale radost ani smutek nedokázal tajit. Muselo to ven – a tady byla ventilem jeho kytara.

„Osud? Aleši, byla to myslím naše chyba. Měli jsme to říci hned, po té příhodě tam v lese. Já jsem chtěl – vzpomínáš? Ty jsi se obával, že by to znělo jako chlubení. Já vím – nerad se vytahuješ a je to tak dobře, ale tehdy to asi tak nebylo. Potom, jak jsme se vraceli s pramicemi do tá-bora, zdálo se nám oběma, že nás někteří z posádky podezřívají – už kvůli tvému noži – vzpomínáš. A pak ty další události, a bylo zle! Ale, kamaráde, snad není všechno ještě ztracené?“

Láďa se „rozjel“ a Aleš mu chtěl – nechtěl musel dát za pravdu. Ano, bylo to tak, a nikoho to víc nemrzelo než jeho! Tehdy Láďu přemluvil, ale myslel to opravdu dobře. Ale snad by to i před chlupci z posádky řekl, ale v táboře našli jen jednoho ze starších hochů, Česílka, a řeč se stočila jiným směrem. Bylo mu z toho smutno a proto vzal zase do ruky svoji kytaru. Láďa chtěl ještě něco říci, jak Aleš zahrál první akordy, přidal se k písničce: Kdo ví, proč to hřbě tak v lásce mám?

Stádo mu zbloudilo bůh ví kam

Ať sníh, či déšť padá tmou

Já a můj Downey Goll nesmíme snít ...

Tahle, trochu smutná písnička o dlouhé, těžké cestě osamělého muže a jeho koně se jim oběma líbila už tehdy, v Údolí motýlů. Aleš si ji dokonce zapsal, slova i akordy. V této chvíli plně odpovídalo jejich náladě a tak ji zpívali rádi a proto i pěkně. Ono to tak bylo vlastně u všech, co je naučili v „Údolí“. Každá dovedla vzbudit souzvuk někdy k veselosti, jindy zapadlo třeba do tísně, smutku, pochyb ... Právě proto se jim tak líbily!

...Stále dál

Cestou svou

Já a můj Downey Goll

Musíme jít!

Písnička dozněla a opět zavládlo ticho. Tentokrát však jen velmi krátký okamžik. A nebyl

to nikdo z obou kamarádů, kdo je přerušil. Hlas, který jim připadal velice známý, zazněl těsně za nimi.

„Já pořád přemýšlím, kdo to tady zpívá oddílové písničky, a oni to jsou naši ztracení synové!“

Kapitola III.

Kdyby vedle lavičky vybuchla bomba, byl by údiv a překvapení obou chlapců asi menší. Alešovi vypadla kytara z rukou, narazila na lavičku a před pádem na zem ji zachránil až nový příchozí, který ji bleskurychle zachytil. Láďa reagoval jinak. Odrazil se mrštně od lavičky, trochu se již ve vzduchu otočil a dopadl na zem do dřepu, ale připravený na obranu. Jenže se nebylo proti komu bránit! Neznámý totiž zřejmě neměl v úmyslu útočit. Naopak. Držel v ruce kytaru, kterou zachránil před pádem na zem a na oba kamarády se usmíval docela přátelsky. Dokonce se zdálo, že v slabém světle, které sem dopadalo od světél v parku, má v očích výraz až šelmovský. Jako by se mu právě podařil ohromný žert.

„No tak – snad se nebudu muset bránit!”

V hlase neznámého opravdu neznělo nepřátelství. V zápětí ho oba hoši poznali a to nejen po hlase.

„Česílko!” – vydechl Aleš v údivu.

„Správně, mladý muži, říkají mi tak již dlouhá léta, co jsem můj osud spojil s naší „osmičkou” – a jsem rád, že jste mě poznali dříve, nežli jste mě začali bít! Nechtěl jsem vás tak moc překvapit! Byli jste tak zabráni do zpěvu, že jste mě ani neslyšeli přicházet, a já jsem nešel nijak tiše. Ale jsem rád, že jsem vás našel!”

Ani Láďa, přes všechnu svoji pohotovost nedokázal nic jiného nežli opakovat po Alešovi Česílkovo jméno.

„Ale, hoši, nemusíte stále opakovat moji přezdívku. Já vím, že se mně tak říká. Ale mluvmě o něčem jiném. Myslím, že si máme co říci – nemyslíte?”

Překvapení obou kamarádů zvolna odeznívalo. A v zápětí se dostavila vzpomínka na vše, co dříve prožili. To krásné i to zlé. Nebyla v Česílkově hlasu výčitka? Nebude jim vyčítat co se stalo? Úzkost jim tak sevřela hrdlo, že dokázali pouze beze slova hledět na nového druhu. Ticho se nepřijemně protahovalo ... Potom Česílko zamyšleně zvedl kytaru. Až dosud ji držel opřenou o zem. Teď si její šňůru přehodil přes rameno, nohu opřel o lavičku a pomalu prohrábl struny.

„Proč s tím se máme rozloučit

Co každý z nás měl rád,

Proč my se máme rozejít

Bez víry na návrat?”

Zpíval velmi tiše i kytarový doprovod byl jen chvilkový, ale v Alešově mysli vytryskla vzpomínka na táborový oheň Vlčeků tam v údolí. Jak je to dávno! Ale vlastně ne tak moc! Zpívali tam tuhle písničku a on při ní plakal. Ani v této chvíli nedokázal být klidný. Cítil, jak mu hluboké dojetí sevřelo hrdlo. Chtěl něco říci, bylo to strašlivě lákavé, ale nedokázal promluvit ani jediné slovo! Světlo lamp v parku se mu v očích rozmazalo a zakroužilo. Mimoděk zatápal rukou. Něčeho se dotkl a uchopil to, byla to jediná opora, protože cítil, že vzápětí upadne ... A když poznal, že opora je pevná opřel o ni hlavu a všechen nastrádaný smutek, beznadějně úsilí a velká touha po přátelství, to vše se proměnilo v nezadržitelný proud slz.

Ani Láďa nedokázal odolat síle této chvíle. Měl pocit jako by ho kdosi ze zadu

postrčil. Snad Aleš, blesklo mu hlavou. Mimoděk udělal krok vpřed a vztáhl ruku. Dotkl se kytary, ale tu přece nehledal, toužil po pevném kamarádkém stisku jako tam v údolí. Ucítil, jak mu kdosi pevně stiskl dlaň, tak pevně, že to až zabořilo. V tom si uvědomil, že to je Česílko, uviděl i Aleše jak opírá hlavu o jeho rameno a jak on mu přátelsky položil ruku kolem zad. Kytaru před pádem na zem tentokrát zachránila pouze šňůra na Česílkově rameni. Stáli tak dlouho. Nikdo neměřil čas, ale všichni cítili, že tato chvíle znamená změnu v životě obou kamarádů. Snad konečně k lepšímu...

Kapitola IV.

Kdyby sochař chtěl spodobnit svým výtvořem znovunabyté přátelství, měl by při pohledu na skupinu hochů okolo lavičky velice pěkný vzor. Jenže lidé nejsou sochy a zvláště ne již lidé mladí a zdraví. Mimo to každý z nich cítil, že má těm druhým co říci. Vždyť událostí, které prožili, bylo tak mnoho! A bylo třeba, aby všichni o všem věděli – vždyť mezi přáteli nemá být tajemství. To Láďa i Aleš velice dobře věděli – mnoho proto zkusili! Ale přesto první promluvil Česílko.

„No tak – no, Aleši, já vím, že bereš kamarádství hodně poctivě, ale to má být přece radost, ne smutek!”

Přátelsky sevřel Alešovo rameno a silně stiskl. S úsměvem pohlédl chlapci do očí. „No tak – hlavu vzhůru – máme si přece hodně co vyprávět!”

Na lavičku si již nesedli. Cítil, že klidně sedět v této chvíli by nebylo dobré. Konečně za chůze se dobře mluví, a tak se vydali po pěšinkách parku více – méně bez cíle. Aleš si zase vzal kytaru, ale hodil ji přes rameno. Na hraní neměl ani pomyslení. Toužil toho hodně říci, ale jaksi nemohl začít. I Láďa šel mlčky. Věděl, že by měli Česílkovi vysvětlit svoje jednání, tam v Údolí, ale byl to ostych, který mu bránil mluvit. Konečně na slova on nikdy nebyl. S nadějí pohlédl na kamaráda. Kdyby řekl alespoň několik slov – on by se potom už přidal. Ten ale hleděl z boku na Česílka s jakousi úpornou, němou prosbou. A Česílko jeho pohled zachytil. Pochopil, že musí začít sám, prolomit tu bariéru ticha!

„No tak, hošani, kdy už konečně přijdete do naší malé klubovničky? To je doba – než se rozhodnete. Bobří tam na vás čekají, potřebují nováčky do posádky, teď je jich málo, po táboře vždycky několik hochů odejde. Do učení, do škol, a tak. Už i kapitán se po vás ptal! A vy tady zatím sedáte po lavičkách a zpíváte při kytaře. Nic proti tomu, ale zahrát a zazpívat by jste měli s partou. Co ty na to Aleši?”

Na přímé oslovení musel teď Aleš odpovědět. Hrozně se mu chtělo vykřiknout: „Ano, hned, ještě teď!”, ale měl v sobě ukrutný zmatek. Copak Česílko neví o těch událostech které prožili? Nebude jim vyčítat, co sice neudělali, ale co jim okolnosti vnutili? Ale musí přece něco říci!

„Víš, já bych rád, moc rád“ – pohlédl na Láďu, jako by prosil o pomoc – „ale já jsem myslel – my jsme si mysleli...”

„Poslouchej – Aleši – nech toho myšlení, nebo se z toho nevymotáš. Já znám jednoho, ten myslel, že vlny jsou na vodě jenom proto, aby to vypadalo krásněji a já jsem ho potom tahal z vody, aby se neutopil. Tak co, kdy vás, himbajs, budeme zapisovat do posádky?”

I když otázka byla dána Alešovi, odpověděl Láďa. Zase to byl jeho způsob – skok do neznáma! Cítil, že kamarád je v tísní a to nesnesl. Chytil Aleše za rameno tak prudce, že kytara tiše zazvonila. Otočil se k Česílkovi a pohlédl mu zblízka do očí.

„Proč ne hned teď? Není ještě tak pozdě, nebo již ano? Stačí, když budeme doma v osm hodin! No, Aleši“ – otočil se na svého druha – „co říkáš? Nebo zítra? Dnes je úterý, šlo by to zítra?”

Aleš byl – jako dost často – zaskočen prudkým a rozhodným jednáním Ládi. On by spíše pro uvážlivý, pozorný způsob, ale asi právě proto si svého kamaráda vážil. Někdy se

tak jednat musí. Ale vyslovit dokázal jen: „Ano, tak! To by bylo prima!” Oddechl si tak hluboce, že se Česílko musel usmát. A ten úsměv byl chápavý a pozorný.

„Tedy, já jsem šel vlastně domů -ono to je divné, ale taky tam někdy musím, i když mě tam vítají jako na návštěvě, ale – no prosím – není ještě ani sedm hodin, v klubovně teď nikdo není, ale chcete-li, tak jdeme!”

Směr chůze se měnil a stále zrychloval.

Kapitola V.

Když stanuli z dveří klubovny, byli dokonce trochu udýchaní.

„Hernajs, kluci, vždyť jste mě málem uhnali. Napřed spoustu času zmaříte a teď to chcete dohnat za jednu cestu?“ – láleřil Česílko.

Ale oba kamarádi již věděli, že svoje výčitky nemyslí nijak vážně. Hořeli nedočkavostí a zase trochu cítili obavy. Byli rádi, že v klubovně budou s Česílkem sami, hodně se báli setkání s chlapci oddílu. Poznali, že jim zřejmě drží palec, ale věděli také, že on je starší a velmi pozorný. Jací budou ti ostatní?

„Není tak jednoduché dostat se do toho našeho hradu. Jak vidíte, dveře jsou kovové a mají dva zámky. To není proto, že máme rádi komplikované věci, ale klubovna stojí dosti o samotě – i když vlastně ve středu města – a je hodně lidí, kteří mají nenechavé ruce!“

Zatímco vyprávěl, otevřel Česílko dveře klubovny a rozsvítil. Stáli v nevelké místnosti vybavené jako dílna. Na stole byl přidělán svěrák a na stěně nad ním visela velká deska plná zavěšených pilníků, klíčů, hoblíků, vrtáků a různého nářadí. Hned vedle hlavního vchodu byly druhé dveře. Stěna vedle nich byla zastavena velikou policií plnou různých součástek, jejichž účel oba kamarádi zatím neznali. Na dalších dvou stěnách viselo poškozené pádlo, poznali zlomené kormidlo, různá lana a kování. Uprostřed toho všeho stála na zemi motokára, ve které byl vyndaný motor, který ležel na stole vedle svěráku. Česílko se bez meškání ujal úlohy průvodce:

„Tak, hošani, tohle je naše dílna. Víte, všechno, co máme si musíme opravovat sami, jinak to nejde. Když někdo zlomí pádlo, tak si ho také sám opraví. Vlastně, úplně sám ne – vždycky mu kdosi poradí, pomůže nebo ukáže, jak se to dělá. Jak víte jsme oddíl vodáků, takže těch věcí, které volají po opravě je, jak vidíte, stále dost. Možná, že vás překvapila ta motokára? Postavili si ji hoši – ti starší – jak my říkáme Vikingové. Někteří mají o takové zájem a také šikovné ruce. No, ale mohu vás ujisti, že na ni zdaleka nejedí jen oni, však se na ni také rádi svezete! Nu a tady, těmi dveřmi se vejde do chodbičky, kde si zajeme boty. Chceme mít klubovnu čistou a hezkou a uklízet tam dá dost práce. Konečně, to znáte i z domova.“

Za řeči otevřel dveře chodby. Také nebyla veliká. Pod oknem stála police plná tenisek, různých papučí a dokonce, jak si hoši všimli, některé byly i podomácku šité. Naproti policii byly dveře s nápisem SKLAD. Na konci chodby byl místo dveří barevný závěs.

„Tak, budoucí vodáci, tady se zujte, pro dnešek si některé tenisky půjčte – příště si už přinese vlastní. Tady ty dveře, to je vchod do skladu, jak říká nápis. Tam jsou uloženy stany a různé součásti výbavy oddílu. Zdaleka ne všechno, to by se tam ani nevešlo. Jen to, co stále potřebujeme. Ostatní je uloženo jinak. Jak vidím, jste připraveni, tak jdeme do klubovny!“

Česílko odhrnul závěs a rozsvítil. Láďa i Aleš zůstali stát na prahu, doslova jako přibítí. Nikdy by uvnitř toho malého domku nečekali něco takového. Tak tohle byla přesně taková klubovna, o jaké četli v různých knížkách a jakou si ji představovali. Česílko je nechal chvíli jen koukat. Věděl, jak působí klubovna na nováčky. Teprve potom jim začal vše vysvětlovat:

„Poslyšte, chlapci, než vám začnu říkat, co je co, tak si uvědomte – všechno co kolem

vidíte je práce hochů z našeho oddílu. Tedy není to dokonalé. Je jasné, že zkušený pracovník by to udělal lépe a přesněji, ale nám jde o to, že jsme si to udělali sami. Vezměte třeba malby na zdích. Ty se mění co druhý rok, když je klubovnu nutně vybělil. Tady ta skupina vlků před nočním lesem by asi vypadala ve skutečnosti jinak, ale Dan – on to maloval – si je představoval takhle, a tak je také namaloval.“

Za řeči vedl Láďu i Aleše pomalu klubovnou. Věru, bylo se nač dívat. Průčelní stěnu tvořila dřevěná, tmavohnědá deska se zlacenými nápisy. Nad nimi byly dva svíce udělané ze samorostů a opatřené umělými svíčkami s elektrickými žárovkami. Uprostřed nad tím vším byl velký světlý kruh z něhož vyčnívaly dva temné rohy. Zbytek stěny byl pokryt velkými kameny.

„Ten kruh s rohy – vysvětloval Česílko na tázavý pohled hochů – to je znak lesní moudrosti. Víte, všechno najednou stejně nepochopíte, tak jen v krátkosti vám to mohu říci. Ale, aby jste věděli – to co je na zdích – mimo této čelní stěny – to není ozdoba, to všechno slouží oddílu. Třeba tady ty vzduchovky, nebo tady luky a šípy, tak ty sekery vedle znaku oddílu. To tam není pro ozdobu! Když je třeba, tak to se zdí sundáme, použijeme to při hře nebo při práci a zase dáme potom zpět! Tohle jsou vývěsky posádek – tohle, jak vidíte, patří té ve které budete asi i vy – Bobrům. A tahle mapa, to je plán naší celoroční oddílové hry. Kluci vám vysvětlí, o co jde! A tady, na poliče, to jsou výrobky hochů – tady třeba model našeho tábora, zrovna toho, ve kterém jste byli – poznáte ho? Tady u stropu – to jsou znaky jednotlivých táborů – ten letošní tam ještě není, ale i tak je jich už pěkná řádka! No a tohle není perníková chaloupka – i když je jí trochu podobná – to je oddílová vývěska! A teď pojdte – na chvíli si sedneme!“

Nežli usedli k masivnímu stolu uprostřed klubovny, se kterým byly spojeny i lavice, sáhl Česílko do poličky, nad kterou byla státní a oddílová vlajka. Vytáhl několik velkých silných knih.

„Tohle jsou některé oddílové a táborové kroniky“ – řekl a položil je před oba kamarády. „To víte, za tolik roků, co už náš oddíl žije, se prožilo už hodně různých příhod. Některé jsou zachycené na fotkách tady po stěnách“ – mávl rukou kolem sebe – „ale to hlavní je tady v těch kronikách. V těch nejstarších jsou příběhy hochů, kteří jsou už dnes dospělými muži – však je také uvidíte, hodně se jich tady schází vždy jednou za rok – na srazu veteránů oddílu! A v těch nejnovějších – tam jsou příběhy o dobrodružství těch, které dnes v oddíle znáte, nebo ještě poznáte! A záleží jen na vás, aby tam byly také příběhy vaše!“

Po těchto Česílkových slovech zavládlo dlouhé ticho. „No ne – já pořád říkám, že u vodáků není o nějaké to překvapení nikdy nouze! A já tu vidím dva nové Bobry! To je dost, že jste konečně k nám našli cestu! Vítejte v našem doupěti – chlapci!“

Česílko se musel zasmát, když viděl, jak sebou oba hoši trhli. Byli tak zabráněni do prohlížení kronik, že úplně ztratili přehled o dění kolem sebe. Nový příchozí – byl jim Jarek – zástupce kapitána – nepřišel nijak tiše, ale na vyrušení Ládi a Aleše by musil dělat hluk mnohem větší. Ale přátelský úsměv, známý tvrdý dvojstisk rukou – pozdrav tohoto zvláštního seskupení mladých lidí, to vše rychle a bezpečně rozehnalo jejich rozpaky. Všechny obavy a ostych, který jim svazoval nohy a odrazoval je od setkání, náhle jakoby zmizel. Cítili se oba zcela pokojně, plni důvěry v budoucnost. Kde byl smutek dnešního, a nejen

dnešního večera? Kdesi daleko v minulosti a ani si neuvědomovali, že od setkání s Česílkem, až po tuto chvíli neuplynuly vlastně ani celé dvě hodiny! Dvě hodiny! Aleš pohlédl na kamaráda. Ani nemusel nic říkat, tenhle pohled Láďa znal :

„Jarku, prosím tě, kolik je hodin?“

Všiml si, poněkud udiven, že Jarek i Česíлко pohlédli na hodinky ještě dříve, než se optal na čas. Znali snad také, ten pozorný a trochu i zděšený pohled člověka, který si náhle uvědomí, že čas nestojí? Jardova odpověď : „Osm a tři minuty“ – je zvedlo z lavice :

„Tak to už v osm doma nebudeme!“

„No jo – ještě, že jsem přišel, jinak by jste doma nebyli asi ani v devět. Tady čas hrozně utíká! O tom bych mohl povídat!“

Z klubovny odcházeli společně. Naštěstí to domů měli oba hoši jen kousek.

„Budeme to mít blízko, sem do klubovny“ – řekl tiše Láďa a tím vlastně zodpověděl na nevyslovenou otázku. Na rohu ulice si podali s Česílkem a Jarkem ruce.

„Tak ve čtvrtek přijdeme“ – slíbil za oba tentokrát Aleš – „na schůzku Bobrů!“

„Já tam také budu, hoši. Prcek si chce udělat zkoušku lodníka a u toho bych chtěl být. Také si vás hned zapišu do stavu. To víte – jako na lodi!“

Rozloučení bylo krátké, spěch delší nedovoloval. Jen stisk ruky – Ahoj – a pohled z očí do očí. Ke svému domu vyrazili a radost nad novými událostmi dal Láďa najevo vysokým skokem. Joy – život je přece jen prima! Jarek s Česílkem na sebe s úsměvem pohlédli. Ten úsměv, i pohled mluvili jasně: „Budeme mít dva nové dobré členy v té naší partě!“ A Láďa s Alešem? Ti dnes dlouho nebudou moci usnout! Vždyť o této chvíli tak dlouho snili! Hodně proto zkusili – ale teď mají plno důvěry do budoucna. Škoda, že ještě nespojili své pokojíky dráty svého prázdninového telegrafu! Měli by to udělat, bylo by to dobré – ale kdoví, asi na to teď nebude čas!

Kapitola VI.

„Tak – zahajuji, sice poněkud opožděně, ale přece, schůzku naší Bobří osádky!“

Kormidelník Piškot zvedl rázně ruku a hoši, shromáždění kolem stolu v klubovně odpověděl svým pokřikem: „Bobří mokří – hoši dobří – zdar!“ „Voda!“ – vykřikl k tomu Piškot. A posádka odpověděla sborovým: „Žbluňk!“ Hoši na kratičkou chvíli usedli, ale pak, když vstal kormidelník vstali také. Věděli, co bude následovat.

„Tak, teprve teď vás hoši – Láďo a Aleši – vítám mezi nás! Známe se už vlastně z tábora, ale tam jste byli jenom hosty naší posádky. Teď jste požádali o členství v oddíle a u nás Bobrů. Všichni vás dobře známe, ale přesto musím splnit moji povinnost: Bobří – pozor! Souhlasíte, aby Láďa a Aleš, po složení zkoušky, se stali členy naší posádky? Kdo souhlasí zvedne ruku!“

Všech pět hochů, kteří stáli u stolu, zvedlo bez váhání ruce. Přátelské úsměvy, přímé pohledy z očí do očí, potvrdily upřímnost volby. Teprve krátce potom zvedl ruku i Piškot:

„Měl jsem to udělat vlastně první, ale ať rozhodne lid! Takže vidíte, naši noví kamarádi, že vaše starosti byly zcela zbytečné. A že jste k nám přišli, to jsme opravdu rádi, protože konečně je nás plný počet. Dokonce i Prcek bude teď zase ve své kůži. Báł se, že přijmeme malé kluky a tím on přijde o své místo háčka! A to by byl nešťastný – musel by pádlovat, a on to už vlastně ani neumí!“

„Že prý háček – lodivod – a lepšího bys nenašel, Piškote“ – ohradil se pohotově Prcek – „však ty víš proč mě tam dáváš!“

„U zlomeného pádla mojí nebožky babičky, Piškote, nenech ho dál mluvit, nebo mu to vyjde na celou schůzku, - vyskočil Střelec -, v životě jsem neviděl tak upovídaného kluka!“

Prcek sice toužil projev ještě doplnit, dokonce se k tomu už i nadechl, ale pak pochopil, že mlčet je někdy lepší, zvláště když viděl výhružný Střelcův pohled. Pokýval několikrát smutně hlavou, vydechl, vyčítavě se rozhlédl, významně si položil ruku na ústa a posadil se. Jeho herecký výkon byl tak dokonalý, že rozchechtal beze zbytku celou posádku. O to mu také šlo! Teprve teď mohl klidně alespoň chvíli mlčet. Piškot musel chvíli počkat, než se hoši vysmáli a teprve potom se opět ujal slova:

„To je dost, že mně také necháte promluvit! Podívejte Láďo a Aleši – představovat se vám nebudeme, známe se z tábora, tak si s vámi alespoň, na to vaše členství u nás, podáme ruku!“ Jeden po druhém přistupovali chlapci k oběma kamarádům...

„Tak zlomte vaz, kluci“ – povzbudivě se usmál Střelec.

„Ať jsou z vás správní Bobří – to vám povídám“ – vyzval je Vrták.

„Hlavně vydržte, kluci“ – řekl Vodník. ...jim jen mlčky stiskl ruku, ale přímý, přátelský pohled a významně plácnutí do zad – mluvilo samo za sebe.

„Nebojte, kluci – já si vás vezmu na starost“ – významně jim poklepal na ramena Prcek. Musel se při tom postavit na špičky, což opět vyvolalo bouři smíchu. Poslední jim podal ruku Piškot: „Tak šťastnou stezku, braši!“ Jeho stisk byl pevný, bolestivý. Znamenal přátelství, pomoc, věrnost ...

„Jak vidíte, hoši“ – pokračoval pak zase Piškot – „je nás o dva méně. Fred a Zdenek požádali po táboře o přestup k Vikingům. Nepustí mezi sebe hned každého. A tak těm

dvěma řekli, že souhlasí, ale až za rok. Jim se čekat nechtělo, u nás také být nechtěli, konečně i hoši z posádky říkali, že když nechtějí býti u Bobrů, že prosit také nebudeme – oni potom přestali chodit na schůzky až nakonec vzkázali, že již nemají zájem. Takže, když jste přišli vy dva – jsme zase v plném počtu. A to je dobře, protože za nekompletní posádku se platí „čmrdlíky“! Tázavý pohled Ládi a Aleše nad podivným názvem vyvolal nejen smích hochů ale i vysvětlení – tentokrát ho po svém udělil Prcek:

„Co, vy nevíte, co to je? No já – zelenáči – to se hned pozná! Tedy vážení, to je naše oddílová měna – jo – prachy! A na burzách tohoto světa by jí mohli jen závidět. Je to hromsky tvrdá měna!“

„Tak moment – zmlkni Prcku nebo nic nepochopí“ – zarazil proud jeho výmluvnosti. Mářa – víte, kluci, máme svoje oddílové peníze. Nemají nic společného s normálními – platí jen v oddíle. „Víte, nechceme, aby hoši, co mají bohatší rodiče, měli výhody proti těm, co tolik peněz nemají. Čmrdlíky dostanete jen za práci nebo výkony v oddíle. Čím více se činíte – tím více máte! No a za ně kupujete to co za peníze koupit nemůžete, třeba oddílový časopis, různé věci, které nakupuje oddíl hromadně a pak místo za peníze prodává za, různé výhody – jízda s motokárou, závodění na naší autodráze, prostě spoustu věcí dostanete jen za ně! A zase, když něco neklapne máte buď méně bodů v bodování oddílu, nebo se vykoupení čmrdlíkama. Věřte – je to moc správná věc!“

Oba kamarády tento způsob odměn velmi zajímal, ale vysvětlování celé posádky přerušil vážně Piškot:

„Nechci na vás působit násilně – Bobři, ale nemáte pocit, že máme schůzku posádky?“

Kapitola VII.

Oba nováčci měli brzy poznat, že schůzka posádky není jen nezávazným poklábováním hochů v klubovně, ale naopak, že má svůj pevný řád, který sice dává vedoucímu posádky – kormidelníkovi – rozsáhlou samostatnost ve volbě programu, ale zároveň ho nutí skládat ze své činnosti účty. A to nejen své posádce, lodní radě, ale hlavně sám sobě.

Něco o Bumbrdlíkovi

Bumbrdla, civilním jménem Otakar Novotný se narodil 23. 1. 1927 v Praze.

Vystudoval strojní průmyslovku. Pobýval nějaký čas v Anglii, v cizinecké legii. Jeho zdraví nijak neposílil ani pobyt v Jáchymovských uranových dolech. Přes České Budějovice se dostal do Karviné. To už se psal rok 1974, když v našem okresním městě působil u firmy OKE (ostravsko - karvinské elektrárny) na rozvodu tepla ...

Až si někdy pustíte doma Wabiho píseň „Rosa na kolejích“, Bumbrdlíkovi nejoblíbenější, zjistíte, že i tentokrát k vám přišlo teplo. Teplo hřející na duši ...

Rád modeloval, stavěl lodě, letadla. I jeho otec byl stavař, inženýr. Stavby, na kterých se podílel Bumbrdlíkův otec zjistíme přetěžko. Ale dílem rukou Bumbrdly je osmička. Junácký oddíl, který založil již v roce 1968. Letošní rok to je tedy již 30 let, slovy třicet! A o tom, co prožívají „Správní hoši“ vypráví ve své knížce.

Bumbrdlík od nás odešel 30. 3. 1990 ve věku 63 let ...

Ale odešel skutečně ?

Lákalo jej nepoznané, duchovno, tajemno ... a on sám tvrdil:

*„Narodil jsem se už mnohokrát,
byl jsem bohyně Rea,
neumřu,
budu tady stále.“*

A Bumbrdlík tu je a bude stále ... v našich srdcích, v našich vzpomínkách ...